

RETTENS DOM (Femte Afdeling)

6. februar 2007*

I sag T-23/03,

CAS SpA, Verona (Italien), ved avocat D. Ehle,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved X. Lewis, som befuldmægtiget, bistået af avocat M. Nuñez Müller,

sagsøgt,

angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning (REC 10/01) af 18. oktober 2002 om en anmodning om fritagelse for importafgifter,

* Processprog: tysk.

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Vilaras, og dommerne M.E. Martins Ribeiro og K. Jürimäe,

justitssekretær: fuldmægtig K. Andová,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 15. november 2005,

afsagt følgende

Dom

Retsforskrifter

A — Bestemmelser om præferenceordningen

- ¹ Denne sag vedrører aftalen om oprettelse af en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EØF) og Republikken Tyrkiet (herefter »associeringsaftalen«), der blev undertegnet i Ankara, dels af Republikken Tyrkiet, dels af EØF's

medlemsstater og Fællesskabet (herefter »de kontraherende parter«). Aftalen blev godkendt ved Rådets afgørelse 64/732/EØF af 23. december 1963 (Samling af Aftaler Indgået af De Europæiske Fællesskaber, bind 3, s. 541). Den trådte i kraft den 1. december 1964.

- 2 Aftalen har i henhold til artikel 2, der findes i aftalens afsnit I om principperne, til formål at fremme en stadig og afbalanceret styrkelse af de økonomiske og handelsmæssige forbindelser mellem de kontraherende parter.
- 3 Aftalen omfatter en indledende fase, hvor Republikken Tyrkiet med støtte fra Fællesskabet ifølge aftalens artikel 3 skal styrke sin økonomi, en overgangsperiode, hvorunder der i henhold til aftalens artikel 4 skal ske en gradvis oprettelse af en toldunion og en tilnærmelse af de økonomiske politikker, og en endelig fase, som i henhold til aftalens artikel 5 bygger på toldunionen og indebærer styrkelse af samordningen af den økonomiske politik.
- 4 Ifølge artikel 7 træffer de kontraherende parter alle almindelige eller særlige foranstaltninger, som er egnede til at sikre opfyldelsen af de forpligtelser, der følger af aftalen, og afholder sig fra at træffe foranstaltninger, der vil kunne bringe virkeliggørelsen af aftalens målsætning i fare.
- 5 Ifølge artikel 22 og 23, der er indeholdt i afsnit III om Almindelige og Afsluttende Bestemmelser, er associeringsrådet, som består dels af medlemmer af medlemsstaternes regeringer, af Rådet og af Kommissionen, dels af medlemmer af den tyrkiske regering (herefter »associeringsrådet«), og som udtaler sig med enstemmighed, beslutningsdygtigt med hensyn til virkeliggørelse af de i aftalen fastlagte mål. I henhold til artikel 25 har associeringsrådet kompetence til, på begæring af hver af de kontraherende parter, at træffe afgørelse om enhver uoverensstemmelse

vedrørende aftalens anvendelse eller fortolkning, ligesom det kan beslutte at indbringe uoverensstemmelsen for Domstolen.

- 6 Slutfasen af toldunionen trådte i kraft den 31. december 1995 (artikel 1 og artikel 65, stk. 1, i associeringsrådets afgørelse nr. 1/95 af 22. december 1995 om iværksættelse af slutfasen af toldunionen (EFT 1996 L 35, s. 1), herefter »afgørelse nr. 1/95«, eller »grundafgørelsen«).
- 7 I henhold til associeringsaftalens artikel 11 omfatter associeringsordningen landbrug og udveksling af landbrugsprodukter i henhold til særlige bestemmelser, der fastsættes under hensyntagen til Fællesskabets fælles landbrugspolitik.

1. Bestemmelser, der var gældende i overgangsperioden

- 8 Ved afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 om udvikling af associeringen traf associeringsrådet bestemmelse om at ophæve de toldsatter, der stadig gælder ved indførsel i Fællesskabet af landbrugsprodukter med oprindelse i Tyrkiet, der endnu ikke kan indføres toldfrit i Fællesskabet.
- 9 I henhold til artikel 1, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 4115/86 af 22. december 1986 om indførsel i Fællesskabet af landbrugsprodukter med oprindelse i Tyrkiet (EFT L 380, s. 16) blev de i bilag II til EØF-traktaten opregnede produkter med oprindelse i Tyrkiet bortset fra de produkter, der er omhandlet i bilaget til forordningen, fritaget for told ved overgang til fri omsætning i Fællesskabet. I henhold til artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 4115/86 anses for produkter med oprindelse i Tyrkiet produkter, der opfylder betingelserne i associeringsrådets

afgørelse nr. 4/72 af 29. december 1972 vedrørende definition af begrebet »varer med oprindelse« i Tyrkiet ved anvendelse af bestemmelserne i kapitel I i bilag 6 til tillægsprotokollen til associeringsaftalen, der er knyttet til Rådets forordning (EØF) nr. 428/73 af 5. februar 1973 om anvendelse af associeringsrådets afgørelser nr. 5/72 og 4/72 (EFT L 59, s. 73), ændret ved associeringsrådets afgørelse nr. 1/75 af 26. maj 1975, der er knyttet til Rådets forordning (EØF) nr. 1431/75 om ændring af forordning nr. 428/75 (EFT L 142, s. 1).

10 I henhold til artikel 1 i afgørelse nr. 4/72 anses for varer med oprindelse i Tyrkiet:

»a) varer af planteriget, høstet i Tyrkiet

[...]

f) varer fremstillet i Tyrkiet ved bearbejdning eller forarbejdning af varer nævnt under litra a)-e), også når andre varer er indgået i fremstillingen, på den betingelse, at varer, der ikke er fremstillet i Tyrkiet eller i Fællesskabet, kun indgår sekundært i denne fremstilling«.

11 Kommissionens forordning (EØF) nr. 3719/88 af 16. november 1988 om fælles gennemførelsesbestemmelser for import- og eksportlicenser samt forudfastsættelsesattester for landbrugsprodukter (EFT L 331, s. 1) finder anvendelse på de licenser

og attester, der er nævnt i forordningens artikel 1. I forordningens artikel 28, stk. 4, bestemmes:

»4. Medlemsstaterne sender ligeledes Kommissionen aftryk af de pågældende myndigheders officielle stempler og i givet fald af deres reliefstempler. Kommissionen underretter straks de andre medlemsstater herom.«

- 12 Ved afgørelse nr. 5/72 af 29. december 1972 om administrative samarbejdsmetoder ved anvendelse af artiklerne 2 og 3 i tillægsprotokollen til associeringsaftalen (EFT 1973 L 59, s. 74) har associeringsrådet fastsat den regel, at det er en forudsætning for opnåelse af præferencebehandling, at der fremlægges dokumentation, udstedt af toldmyndighederne i Republikken Tyrkiet eller i en medlemsstat på anmodning af eksportøren. For varer, der transporteres direkte fra Tyrkiet til Fællesskabet, tjener varecertifikat A.TR.1 (herefter »A.TR.1-certifikatet«), hvoraf en model er vedlagt som bilag til afgørelsen (artikel 2), som bevisdokument. Denne model blev erstattet af den formular, der er vedlagt som bilag til associeringsrådets afgørelse nr. 1/78 af 18. juli 1978 (EFT L 253, s. 2). Denne model er på sin side blevet ændret lidt ved associeringsrådets afgørelse nr. 4/95 af 22. december 1995 om ændring af afgørelse nr. 5/72 (EFT 1996 L 35, s. 48).

- 13 Ifølge artikel 11 i afgørelse nr. 5/72 bistår medlemsstaterne og Republikken Tyrkiet gensidigt hinanden gennem deres toldadministrationer ved kontrollen af certifikaternes ægthed og rigtighed »for at sikre en korrekt anvendelse af bestemmelserne i denne afgørelse«.

14 Endelig bestemmes i artikel 12 i afgørelse nr. 5/72 følgende:

»[Republikken] Tyrkiet, medlemsstaterne og Fællesskabet træffer hver for sit vedkommende de foranstaltninger, som gennemførelse af denne afgørelse kræver.«

15 I henhold til artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 4115/86 er de metoder for administrativt samarbejde, der skal sikre, at de i artikel 1 omhandlede produkter kan indføres med nedsat told, de metoder, der er fastsat i afgørelse nr. 5/72, senest ændret ved afgørelse nr. 1/78.

2. Bestemmelser, der er gældende i den endelige fase

16 Afgørelse nr. 1/95 indeholder detaljerede regler om iværksættelse af slutfasen af toldunionen. I afgørelsens artikel 29 bestemmes:

»Den gensidige bistand i toldspørgsmål mellem de kontraherende parters administrative myndigheder reguleres på grundlag af bestemmelserne i bilag 7, som for Fællesskabets vedkommende omfatter de områder, der falder ind under Fællesskabets kompetence.«

- 17 I artikel 2, stk. 1, i bilag 7 om gensidig bistand i toldspørgsmål mellem de administrative myndigheder til afgørelse nr. 1/95 bestemmes:

»De kontraherende parter yder [...] hinanden bistand med henblik på at sikre, at toldlovgivningen anvendes korrekt, særlig ved at forebygge, påvise og undersøge overtrædelser af denne lovgivning.«

- 18 I artikel 3, stk. 6, i afgørelse nr. 1/95 bestemmes, at toldsamarbejdsudvalget fastlægger metoderne for det administrative samarbejde.

- 19 I artikel 5, stk. 2, i associeringsrådets afgørelse nr. 1/96 af 20. maj 1996 om gennemførelsesbestemmelser til afgørelse nr. 1/95 (EFT L 200, s. 14) bestemmes, at påtegning af det dokument, der kræves, for at de pågældende varer frit kan omsættes, bevirker, at der opstår toldskyld ved indførsel. I henhold til afgørelsens artikel 6 forudsætter præferencebehandlingen af landbrugsprodukter, der indføres fra Tyrkiet, dokumentation, som består i A.TR.1-certifikatet. En model af dette certifikat findes i bilag I, men i afgørelsens artikel 7, stk. 1, bestemmes, at de formularer, der er fastsat i afgørelse nr. 5/72, fortsat måtte anvendes indtil den 30. juni 1997.

- 20 I artikel 15 i afgørelse nr. 1/96 bestemmes følgende:

»For at sikre en korrekt anvendelse af bestemmelserne i denne afgørelse bistår medlemsstaterne og [Republikken] Tyrkiet hinanden gennem deres toldadministrationer og inden for rammerne af den i artikel 29 og bilag 7 i grundafgørelsen fastsatte gensidige bistand ved kontrollen af certifikaternes ægthed og rigtighed.«

21 Artikel 13, stk. 2, i afgørelse nr. 1/96 har følgende ordlyd:

»[...] Rubrik 12 på udskriften forsynes med det oprindelige certifikats registreringsnummer, dato, udstedelsestoldsted og -land [...]«

22 I bilag II, punkt II, nr. 12, til afgørelse nr. 1/96 bestemmes, at bemærkninger til rubrik 12 i A.TR.1-varecertificatet udfyldes af den kompetente myndighed.

23 I artikel 4 i afgørelse nr. 1/96 bestemmes endelig:

»Med forbehold af de i grundafgørelsen fastsatte bestemmelser om fri omsætning gælder EF-toldkodeksen og gennemførelsesbestemmelserne hertil, der finder anvendelse inden for Fællesskabets toldområde, og den tyrkiske toldkodeks og gennemførelsesbestemmelserne hertil, som finder anvendelse inden for Tyrkiets toldområde, for varehandelen mellem toldunionens to dele på de i denne afgørelse fastlagte betingelser.«

B — *Toldbestemmelser*

1. *Bestemmelser om fritagelse for told*

24 Hvad angår muligheden for fritagelse for importafgifter bestemmes i artikel 239 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1, herefter »toldkodeksen«) følgende:

»[...] fritagelse for import[afgifter] kan indrømmes i [...] situationer [...] som skyldes omstændigheder, hvor den berettigede ikke har gjort sig skyldig i urigtigheder eller åbenbar forsømmelighed. De situationer, hvor denne bestemmelse finder anvendelse, samt de nærmere procedureregler herfor fastlægges efter udvalgsproceduren«.

- 25 Artikel 905 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 2913/92 (EFT L 253, s. 1, herefter »gennemførelsesforordningen«) indeholder i stk. 1 følgende bestemmelser:

»1. Når den besluttende toldmyndighed, der har fået forelagt en godtgørelses- eller fritagelsesansøgning i medfør af toldkodeksens artikel 239, stk. 2, ikke er i stand til på grundlag af bestemmelserne i artikel 899 at træffe afgørelse, og ansøgningen indeholder begrundelser, der kan udgøre en særlig situation, som skyldes omstændigheder, hvor den berettigede ikke har begået urigtigheder eller gjort sig skyldig i åbenbar forsømmelighed, forelægger den medlemsstat, hvorunder den pågældende myndighed hører, sagen for Kommissionen, for at der kan træffes beslutning efter den i artikel 906 til 909 fastlagte procedure [...]«

- 26 I gennemførelsesforordningens artikel 904, litra c), bestemmes:

»Der ydes ikke godtgørelse af eller fritagelse for importafgifter, når den eneste begrundelse til støtte for godtgørelses- eller fritagelsesansøgningen består i:

[...]

- c) at der for varer, der er angivet til overgang til fri omsætning, med henblik på indrømmelse af præferencetoldbehandling, og endog i god tro, fremlægges dokumenter, som senere viser sig at være falske, forfalskede eller ugyldige med henblik på opnåelse af denne præferencetoldbehandling.«

27 I toldkodeksens artikel 236 bestemmes:

»1. Godtgørelse af import- eller eksportafgifter ydes, hvis det godtgøres, at det pågældende beløb på betalingstidspunktet ikke var skyldigt efter lovgivningen, eller at beløbet er blevet bogført i strid med artikel 220, stk. 2.

Fritagelse for import- eller eksportafgifter ydes, hvis det godtgøres, at det pågældende beløb på bogføringstidspunktet ikke var skyldigt efter lovgivningen, eller at beløbet er blevet bogført i strid med artikel 220, stk. 2.

Der indrømmes hverken godtgørelse eller fritagelse, hvis de omstændigheder, hvorpå betalingen eller bogføringen af et ikke-skyldigt beløb bygger, skyldes urigtigheder fra debtors side.

[...]«

28 I toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), bestemmes, at der ikke foretages efterfølgende bogføring af det afgiftsbeløb, som følger af en toldskyld, når det efter lovgivningen skyldige afgiftsbeløb ikke er blevet bogført som følge af en fejl, som toldmyndighederne selv har begået, og som debitor ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget, hvis sidstnævnte i øvrigt i forbindelse med toldangivelsen har handlet i god tro og overholdt samtlige bestemmelser i de gældende forskrifter.

2. Bestemmelser om oprindelsesregler

29 I toldkodeksens artikel 20 bestemmes bl.a.:

»1. Hvis der opstår toldskyld, er grundlaget for de efter lovgivningen skyldige afgifter De Europæiske Fællesskabers toldtarif.

2. De andre foranstaltninger, der er fastsat ved særlige fællesskabsbestemmelser som led i varehandelen, finder i givet fald anvendelse i henhold til varernes tarifiering i tariffen.

3. De Europæiske Fællesskabers toldtarif består af:

[...]

- d) de præferencetoldforanstaltninger, der er fastsat i aftaler, som Fællesskabet har indgået med tredjelande eller grupper af lande, og hvorved der indrømmes præferencetoldbehandling.«

30 I toldkodeksens artikel 27, litra a), bestemmes følgende:

»De betingelser, som gælder, for at varer kan opnå oprindelsesstatus og dermed være omfattet af de i artikel 20, stk. 3, litra d) eller e), omhandlede foranstaltninger, fastsættes i præferenceoprindelsesreglerne. Disse regler fastsættes:

- a) for varer, der er omhandlet i de i artikel 20, stk. 3, litra d), nævnte aftaler, i de pågældende aftaler.«

31 Gennemførelsesforordningen i den affattelse, der finder anvendelse på denne tvist (artikel 93, ændret og nummereret artikel 92 ved Kommissionens forordning (EF) nr. 3254/94 af 19.12.1994 (EFT L 346, s. 1)), bestemmer:

»1. De præferenceberettigede lande tilsender Kommissionen navne og adresser på de statslige myndigheder, der befinder sig på deres territorium, og som kan udstede oprindescertifikater, samt aftryk af de stempler, som anvendes af disse myndigheder. Kommissionen videregiver disse oplysninger til medlemsstaternes toldmyndigheder.

2. De præferenceberettigede lande tilsender også Kommissionen navne og adresser på de statslige myndigheder, der kan udstede de ægthedserklæringer, der er nævnt i artikel 86, samt aftryk af det stempel, disse benytter. Kommissionen videregiver disse oplysninger til medlemsstaternes toldmyndigheder.

3. Kommissionen offentliggør i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* (C-serien) den dato, hvor de nye modtagerlande efter artikel 97 har opfyldt forpligtelserne i stk. 1 og 2.«

C — Bestemmelser om visse dokumenters fortrolighed

³² I artikel 8, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999 af 25. maj 1999 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) (EFT L 136, s. 1), bestemmes følgende:

»Tavshedspligt og beskyttelse af oplysninger

1. Alle oplysninger, der indhentes i forbindelse med eksterne undersøgelser, uanset i hvilken form det måtte være, er beskyttet af reglerne for disse undersøgelser.«

³³ I samme forordnings artikel 9, stk. 2, bestemmes:

»Undersøgelserapport og opfølgning af undersøgelserne

[...]

2. Disse rapporter udarbejdes under hensyntagen til de procedurekrav, der er fastsat i den pågældende medlemsstats lovgivning. De således udarbejdede rapporter kan på lige fod med og på samme vilkår som de administrative rapporter, de nationale administrative inspektører udarbejder, udgøre gyldige bevismidler i administrative eller retslige procedurer i den medlemsstat, hvor dette måtte være påkrævet. De bedømmes efter samme regler som dem, der gælder for de administrative rapporter, som de nationale administrative inspektører udarbejder, og har samme værdi som disse.«

34 I artikel 8, stk. 1, i Rådets forordning (Euratom, EF) nr. 2185/96 af 11. november 1996 om Kommissionens kontrol og inspektion på stedet med henblik på beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser mod svig og andre uregelmæssigheder (EFT L 292, s. 2) bestemmes:

»1. Alle oplysninger, der meddeles eller indhentes i medfør af denne forordning, er, uanset på hvilken måde dette sker, omfattet af tavshedspligt og af beskyttelse af tilsvarende oplysninger som fastsat i national ret i den medlemsstat, der har modtaget dem, og som fastsat i de relevante bestemmelser, der gælder for fællesskabsinstitutionerne.«

35 I artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145, s. 43) bestemmes:

»Undtagelser

1. Institutionerne afslår at give aktindsigt i et dokument, hvis udbredelse ville være til skade for:

a) beskyttelsen af offentlighedens interesser med hensyn til:

— offentlig sikkerhed

— forsvar og militære anliggender

— internationale forbindelser

— Fællesskabets eller en medlemsstats finanspolitik, valutapolitik eller økonomiske politik

b) privatlivets fred og den enkeltes integritet, navnlig i henhold til Fællesskabets lovgivning om beskyttelse af personoplysninger.

2. Institutionerne afslår at give aktindsigt i et dokument, hvis udbredelse ville være til skade for beskyttelsen af:

— en fysisk eller juridisk persons forretningsmæssige interesser, herunder intellektuelle ejendomsrettigheder

- retslige procedurer og juridisk rådgivning

- formålet med inspektioner, undersøgelser og revision

medmindre der er en mere tungtvejende offentlig interesse i udbredelsen af dokumentet.«

Tvistens baggrund

A — De omtvistede indførsler

³⁶ Sagsøgeren, CAS SpA, er et italiensk selskab, som er 95,1% ejet af selskabet Steinhauser GmbH (herefter »Steinhauser«), med hjemsted i Ravensburg (Tyskland). Sagsøgerens hovedaktivitet består i at forarbejde importerede frugtsaftkoncentrater, og selskabet driver sideløbende importvirksomhed med disse produkter i Italien. Det er hovedsageligt selskabet Steinhauser, der står for forretningsforbindelserne med de udenlandske leverandører.

³⁷ Mellem den 5. april 1995 og den 20. november 1997 indførte og bragte selskabet æble- og pæresaftkoncentrater i fri omsætning i Fællesskabet, idet det blev angivet, at koncentraterne hidrørte fra og havde oprindelse i Tyrkiet. Indførslen i Fællesskabet af denne type varer blev foretaget ved hjælp af A.TR.1-certifikater, således at disse varer blev omfattet af den toldfritagelse, der er omhandlet i associeringsaftalen og tillægsprotokollen.

- 38 I henhold til artikel 29 i afgørelse nr. 1/95 foretog toldmyndighederne i Ravenna (Italien) en efterfølgende kontrol af dokumenterne vedrørende ægtheden af A.TR.1-certifikat D 141591, der blev fremlagt af sagsøgeren i forbindelse med en af de indførsler, som blev foretaget i perioden fra den 5. april 1995 til den 20. november 1997. I overensstemmelse med de bestemmelser, der gælder på dette område, blev de tyrkiske myndigheder anmodet om at bekræfte ægtheden af dette certifikat.
- 39 Ved skrivelse af 15. maj 1998 meddelte de tyrkiske myndigheder toldmyndighederne i Ravenna, at det fremgik af den foretagne kontrol, at certifikatet ikke var ægte, da det ikke var udstedt af de tyrkiske toldmyndigheder. De oplyste endvidere, at der ville blive foretaget andre kontroller.
- 40 De italienske myndigheder foretog derfor en efterfølgende kontrol af 103 A.TR.1-certifikater, som var fremlagt af sagsøgeren i forbindelse med forskellige indførsler.
- 41 Ved skrivelse af 10. juli 1998 meddelte Republikken Tyrkiets faste repræsentation ved Den Europæiske Union (herefter den faste tyrkiske repræsentation) Kommissionen, at 22 A.TR.1-certifikater, som er fremlagt af sagsøgeren og opregnet i bilaget til skrивelsen, og som vedrører udførsler foretaget af det tyrkiske selskab Akman til Italien, var falske (false). Kommissionen sendte denne skrivelse til de italienske toldmyndigheder ved brev af 20. juli 1998.
- 42 Mellem den 12. og den 15. oktober 1998 samt mellem den 30. november 1998 og den 2. december 1998 foretog Kommissionens Afdeling for Koordinering af Foranstaltninger til Bekæmpelse af Bedrageri ((UCLAF), forgænger for OLAF) inspektioner i Tyrkiet.

- 43 Ved skrivelse af 8. marts 1999 oplyste den faste tyrkiske repræsentation toldmyndighederne i Ravenna, at 32 A.TR.1-certifikater, der var fremlagt af sagsøgeren (herefter »de omtvistede certifikater«), herunder 18 certifikater, der var opregnet i bilaget til skrivelsen af 10. juli 1998, hverken var udfærdiget af eller påtegnet af de tyrkiske myndigheder. Disse certifikater er angivet i bilaget til denne skrivelse.
- 44 De italienske toldmyndigheder fandt, at det fremgik af den samlede korrespondance mellem dem selv, Kommissionen, UCLAF og de tyrkiske myndigheder, at sidstnævnte anså 48 A.TR.1-certifikater, herunder de omtvistede certifikater, vedrørende udførsler til Italien, som er foretaget af sagsøgeren via det tyrkiske selskab Akman, for enten at være falske eller urigtige.
- 45 I det foreliggende tilfælde ansås de 32 omtvistede certifikater (svarende til et samlet toldbeløb på 3 296 190 371 ITL (italienske lire) eller 1 702 340,25 EUR) for falske, idet de hverken var blevet udstedt eller påtegnet af de tyrkiske toldsteder. De andre 16 certifikater (svarende til et samlet toldbeløb på 1 904 763 758 ITL eller 983 728,38 EUR) blev derimod anset for ugyldige, idet de pågældende varer, selv om certifikaterne var udstedt af de tyrkiske toldmyndigheder, ikke havde oprindelse i Tyrkiet.
- 46 For så vidt som samtlige de 48 certifikater enten ansås for falske eller ugyldige, kunne de varer, der var dækket af certifikaterne, ikke være omfattet af den præferencebehandling, der gælder for import af tyrkiske landbrugsprodukter.
- 47 De italienske toldmyndigheder afkrævede derfor sagsøgeren betaling af den skyldige told med et samlet beløb på 5 200 954 129 ITL eller 2 686 068,63 EUR.

B — *Den strafferetlige og administrative procedure ved de italienske og Fællesskabets myndigheder*

- 48 Ved skrivelse af 28. marts 2000 ansøgte sagsøgeren med henvisning til toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), og artikel 236 og 239 toldmyndighederne i Ravenna om, at der ikke foretages en efterfølgende bogføring af de opkrævede importafgifter, og om tilbagebetaling heraf. Sagsøgeren har til støtte for sin ansøgning påberåbt sig sin gode tro, de kompetente myndigheders upåviselige fejl samt forsømmelser, der kan tilskrives disse.
- 49 Ved skrivelse af 15. maj 2000 oplyste de italienske toldmyndigheder anklagemyndigheden i Ravenna om de faktiske omstændigheder vedrørende de indførsler, sagsøgeren har foretaget ved hjælp af de forfalskede certifikater. Efter at være blevet gjort bekendt med disse omstændigheder iværksatte anklagemyndigheden i Ravenna en undersøgelse.
- 50 Ved dom af 20. december 2000 afsluttede Tribunale civile e penale i Ravenna den straffesag, der var anlagt mod sagsøgerens direktør, B. Steinhauser, idet de faktiske omstændigheder, som denne var blevet tiltalt for, ikke fandtes bevist.
- 51 Ved skrivelse af 30. november 2001 modtaget af Kommissionen den 12. december 2001 anmodede Den Italienske Republik Kommissionen om at afgøre, om det i henhold til toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), var begrundet ikke at foretage en efterfølgende bogføring af den importafgift, der var opkrævet fra sagsøgeren, eller at indrømme godtgørelse for disse afgifter i henhold til toldkodeksens artikel 239.
- 52 I overensstemmelse med gennemførelsesforordningens artikel 871 og 905 har sagsøgeren anført, at selskabet var gjort bekendt med de sagsakter, de italienske

myndigheder havde tilsendt Kommissionen. Sagsøgeren har desuden fremført sin opfattelse og fremsat sine bemærkninger, hvilke de italienske myndigheder har tilsendt Kommissionen som bilag til deres skrivelse af 30. november 2001.

- 53 Ved skrivelse af 3. juni 2002 blev Kommissionen foranlediget til at anmode om visse supplerende oplysninger fra de italienske myndigheder, der svarede ved skrivelse af 7. juni 2002.
- 54 Ved skrivelse af 25. juli 2002 meddelte Kommissionen sagsøgeren sin hensigt om ikke at efterkomme selskabets ansøgning. Før den traf en endelig afgørelse, opfordrede Kommissionen imidlertid sagsøgeren til at meddele den eventuelle bemærkninger og til at søge aktindsigt i sagen med henblik på at få kendskab til de ikke-fortrolige dokumenter.
- 55 Den 6. august 2002 havde sagsøgerens repræsentanter adgang til at gennemse den administrative sagsmappe i Kommissionens lokaler. De har endvidere underskrevet en erklæring om, at de har haft adgang til at se de dokumenter, der er nævnt i bilaget til erklæringen.
- 56 Ved skrivelse af 15. august 2002 fremsatte sagsøgeren sine bemærkninger over for Kommissionen. Selskabet opretholdt bl.a. sit standpunkt om, at de kompetente toldmyndigheder havde begået aktive fejl, som selskabet ikke ville kunne påvise, hvilke fejl selskabet også sidestiller med forsømmelser, der kan skabe en særlig situation som omhandlet i toldkodeksens artikel 239.
- 57 Den 18. oktober 2002 vedtog Kommissionen beslutning nr. REC 10/01 (herefter »den anfægtede beslutning«), der blev meddelt sagsøgeren den 21. november 2002.

- 58 Kommissionen fastslog for det første, at det var begrundet at bogføre de importafgifter, der var genstand for ansøgningen.
- 59 Kommissionen fandt imidlertid for det andet, at det var begrundet at foretage en godtgørelse af importafgifterne for den del af ansøgningen, der vedrørte de 16 ugyldige certifikater, for så vidt som sagsøgeren med hensyn hertil befandt sig i en særlig situation som omhandlet i toldkodeksens artikel 239.
- 60 Kommissionen har derimod for det tredje hvad angår de 32 omtvistede certifikater fastslået, at de omstændigheder, sagsøgeren har påberåbt sig, ikke kunne skabe en særlig situation som omhandlet i toldkodeksens artikel 239. Kommissionen har derfor i den anfægtede beslutnings artikel 2 besluttet, at det ikke var begrundet at foretage en godtgørelse af de hertil knyttede importafgifter med et beløb på 1 702 340,25 EUR.
- 61 Endelig har sagsøgeren ved skrivelse af 20. juni 2003 forelagt Kommissionen en ansøgning om aktindsigt i andre af sagens dokumenter. Kommissionen har efterkommet denne anmodning ved skrivelse af 10. juli 2003. Sagsøgeren har imidlertid ikke foretaget en ny gennemgang af sagens akter.

C — *Certifikat D 437214*

- 62 Ved skrivelse af 17. december 2002 anførte sagsøgeren over for Kommissionen, at A.TR.1-certifikat D 437214, der er et af de omtvistede certifikater, ikke var anset for falsk af de tyrkiske myndigheder, men blot for ugyldigt. Kommissionen fremsendte denne skrivelse til de italienske toldmyndigheder den 6. januar 2003.

- 63 Ved skrivelse af 24. januar 2003 anførte de italienske toldmyndigheder under henvisning til de tyrkiske toldmyndigheders skrivelse af 8. marts 1999 samt til en skrivelse fra UCLAF af 6. maj 1999, at certifikatet var falsk.
- 64 Ved skrivelse af 4. marts 2003 opfordrede Kommissionen de italienske toldmyndigheder til at oplyse sagsøgeren om resultatet af undersøgelsen vedrørende A.TR.1-certifikat D 437214. Ved skrivelse af 18. marts 2003 adresseret til sagsøgeren bekræftede de italienske toldmyndigheder, at certifikatet var falsk, idet det ikke var udfærdiget af de tyrkiske myndigheder.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 65 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 29. januar 2003 har sagsøgeren anlagt nærværende sag.
- 66 På grundlag af den refererende dommers rapport er det besluttet at indlede den mundtlige forhandling. Som en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelægelse er parterne blevet opfordret til at fremlægge visse dokumenter og til at besvare visse skriftlige spørgsmål fra Retten. Parterne har efterkommet disse anmodninger.
- 67 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret mundtlige spørgsmål fra Retten under det offentlige retsmøde den 15. november 2005.

68 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den anfægtede beslutnings artikel 2 annulleres.

- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

69 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Frifindelse.

- Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

70 Sagsøgeren har til støtte for sine påstande påberåbt sig tre anbringender angående for det første en tilsidesættelse af retten til kontradiktion, for det andet en tilsidesættelse af toldkodeksens artikel 239 og for det tredje en tilsidesættelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b).

A — Om det første anbringende angående en tilsidesættelse af retten til kontradiktion

1. Parternes argumenter

- 71 Sagsøgeren har gjort gældende, at selskabets ret til kontradiktion er blevet tilsidesat under den administrative procedure. Selskabet har i det væsentlige gjort gældende, at selv om det har fået aktindsigt i den sagsmappe, som indeholder de sagsakter, hvorpå Kommissionen har baseret den anfægtede beslutning, har det imidlertid ikke fået aktindsigt i dokumenter, der har haft en afgørende betydning for Kommissionens samlede vurdering af situationen. Ifølge sagsøgeren viste visse dokumenter, som den har haft adgang til at se, sig desuden at være ufuldstændige. Endelig har en gennemgang af sagens akter ikke gjort det muligt at skelne mellem de dokumenter, der anses for fortrolige, og de, der ikke var det, eller at fastslå, hvilke kriterier der var anvendt i denne henseende.
- 72 Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at følgende af sagens akter ikke er blevet meddelt den: 1) de komplette rapporter om UCLAF's undersøgelser i Tyrkiet, 2) UCLAF's og Kommissionens samlede korrespondance med den faste tyrkiske repræsentation og med de kompetente myndigheder i Tyrkiet, 3) den samlede korrespondance mellem Kommissionen og/eller UCLAF og de nationale toldmyndigheder, særligt de italienske toldmyndigheder, og 4) referatet af toldsamarbejdsudvalgets møde om de A.TR.1-certifikater, der anses for urigtige eller falske ved udførsel af frugtsafts-koncentrater og andre varer med oprindelse i Tyrkiet.
- 73 Sagsøgeren har i replikken endvidere anført, at det ikke har kunnet indhente oplysninger om UCLAF's undersøgelse i Tyrkiet i oktober 1998, hvortil Kommissionen henviser i betragtning 32 til den anfægtede beslutning. Ifølge sagsøgeren fremgår det blot af gennemgangen af sagen, at der har fundet et møde sted mellem UCLAF og den faste tyrkiske repræsentation den 13. og den 14. oktober 1998, idet dette møde er påberåbt i en skrivelse fra UCLAF af 21. oktober 1998. Sagsøgeren har

anført, at det ikke har fået kendskab til skrivelser fra UCLAF adresseret til den faste tyrkiske repræsentation, dateret den 1. og 9. december 1998 og nævnt af Kommissionen i svarskriftet.

- 74 Sagsøgeren har gjort gældende, at de dokumenter, som den har angivet, ikke blot muligvis, men derimod direkte og meget nært er knyttet til spørgsmålet om, hvorvidt de omtvistede certifikater virkelig er falske eller blot urigtige.
- 75 Sagsøgeren har for det andet anfægtet Kommissionens påstand om, at den omstændighed, at sagsøgerens repræsentant har underskrevet en erklæring om, at han er blevet gjort bekendt med alle dokumenter, der måtte vedrøre sagen, bekræfter, at repræsentanten faktisk har haft adgang til samtlige sagens akter. Sagsøgeren her herved gjort gældende, at denne erklæring udgør en forudfærdiget formular, og at den part, der foretager en konsultation, ikke endeligt kan anse sig for tilfredsstillet uden at have kendskab til samtlige sagens dokumenter. Sagsøgeren har således anført, at selskabet først har fået kendskab til denne erklæring, der indeholder listen over REC 10/01-dokumenter og er vedlagt som bilag til Kommissionens svarskrift, da det fandt den i dette bilag.
- 76 Sagsøgeren har for det tredje gjort gældende, at visse dokumenter, som selskabet har haft adgang til, var ufuldstændige, og at det derfor ikke har haft adgang til samtlige de dokumenter, der er vedlagt som bilag til erklæringen. Sagsøgeren har herved afvist Kommissionens påstand om, at selskabet havde haft adgang til at se samtlige rapporter om UCLAF's undersøgelser i Tyrkiet, og har gjort gældende, at selskabet kun har haft adgang til dokumenter vedrørende undersøgelsesrapporterne af den 9. og den 23. december 1998, der bestod af to eller tre sider.
- 77 Sagsøgeren har for det fjerde i replikken bestridt Kommissionens argument om, at selskabet under alle omstændigheder ikke havde ret til at få adgang til visse dokumenter, herunder UCLAF's undersøgelsesrapporter, for så vidt som disse er

fortrolige. Sagsøgeren har gjort gældende, at ikke blot er disse rapporter ikke fortrolige, idet deres fortrolighed endvidere ikke er godtgjort af Kommissionen, men desuden at tilsvarende rapporter er stillet til rådighed for konsultation under tilsvarende sager for Retten.

- 78 At undersøgelsesrapporter ikke er fortrolige, følger af bestemmelserne i forordning nr. 1073/1999. Ifølge sagsøgeren følger det af ordlyden af denne forordnings artikel 9, stk. 2, at undersøgelsesrapporter på lige fod med og på samme vilkår som de administrative rapporter, de nationale administrative inspektører udarbejder, kan udgøre gyldige bevismidler i administrative eller retslige procedurer i den medlemsstat, hvor dette måtte være påkrævet, og dette må a fortiori gælde tilsvarende for sager ved de europæiske retsinstanser.
- 79 Sagsøgeren har endelig anført, at selskabet ved skrivelse af 20. juni 2003 har fremsat en ny ansøgning om aktindsigt i sagen i overensstemmelse med artikel 255 EF, efter at nærværende sag er anlagt. Som følge af Kommissionens skriftlige svar af 10. juli 2003 konsulterede selskabet imidlertid ikke sagen, idet Kommissionen havde anført, at konsultationen udelukkende ville vedrøre dokumenter, som sagsøgeren allerede havde fået aktindsigt i, herunder bl.a. dokumenterne vedrørende UCLAF's undersøgelsesrapporter.
- 80 Kommissionen har i det væsentlige anfægtet sagsøgerens argumenter.
- 81 Kommissionen har for det første gjort gældende, at den anfægtede beslutning udelukkende hviler på dokumenter, som sagsøgeren har haft adgang til, og som allerede fremgår af Kommissionens foreløbige stillingtagen, der fremgår af dennes skrivelse af 25. juli 2002. Kommissionen har desuden gjort gældende, at sagsøgeren den 6. august 2002 har fået aktindsigt i den sag, der lå til grund for vedtagelsen af

den anfægtede beslutning, og at sagsøgeren udtrykkelig ved den skriftlige erklæring har anerkendt, at den har haft adgang til samtlige dokumenter, der har direkte eller indirekte tilknytning til sagen. Kommissionen har anført, at listen over dokumenter, som sagsøgeren har haft aktindsigt i, omfatter UCLAF's undersøgelsesrapporter, den samlede korrespondance fra UCLAF og de forskellige tyrkiske myndigheder samt brevudvekslingen mellem Kommissionen og/eller UCLAF og de nationale toldmyndigheder.

82 Kommissionen har i duplikken anfægtet sagsøgerens påstand om, at den sagsmappe, selskabet konsulterede den 6. august 2002, ikke indeholdt UCLAF's undersøgelsesrapporter, men kun dokumenter vedrørende undersøgelsesrapporterne. Kommissionen har gjort gældende, at de pågældende dokumenter faktisk udgør de korte originale rapporter, der er udarbejdet af UCLAF, dateret den 9. december 1998 (nr. 8279) og den 23. december 1998 (nr. 8673), og ikke blot sammendrag.

83 Kommissionen har for det andet anført, at det ikke er et krav, at Kommissionen af egen drift giver aktindsigt i alle dokumenter, der blot eventuelt måtte have relation til den pågældende sag, men at det derimod påhviler den berørte i givet fald i overensstemmelse med artikel 255 EF at anmode om aktindsigt i disse dokumenter.

84 I det foreliggende tilfælde udgør de dokumenter, som sagsøgeren ikke har haft adgang til, dokumenter med sammenhæng med sagen. Kommissionen har imidlertid understreget, at den nye anmodning om aktindsigt i sagen, som sagsøgeren indgav den 20. juni 2003, dvs. efter vedtagelsen af den anfægtede beslutning, og som blev accepteret ved skrivelse af 10. juli 2003, ikke vil kunne have nogen virkning i retlig henseende. Ikke blot fulgte sagsøgeren ikke op på anmodningen, men en anmodning, der indgives efter afslutningen af den administrative procedure, og mens der verserer en retssag, kan under alle omstændigheder a priori ikke indebære en tilsidesættelse af processuelle rettigheder i forbindelse med en administrativ procedure, der ligger forud for denne anmodning.

- 85 Kommissionen har for det tredje anført, at de pågældende dokumenter under alle omstændigheder ikke er omfattet af retten til aktindsigt i sagen, i det omfang de er fortrolige. Kommissionen har herved gjort gældende, at retten til aktindsigt ikke omfatter aktindsigt i fortrolige dokumenter, såsom UCLAF's eller OLAF's rapporter, Kommissionens korrespondance med tredjelande og referater af møder, hvori der har deltaget tredjelande, samt den korrespondance, der er udvekslet mellem Kommissionen og medlemsstaternes myndigheder.
- 86 Kommissionen har endvidere bestridt relevansen af den fortolkning af artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 1073/1999, der er fremført af sagsøgeren. Ifølge Kommissionen henviser denne bestemmelse til den endelige rapport, der udarbejdes af UCLAF i overensstemmelse med forordningens artikel 9, stk. 1, hvorimod forordningens artikel 8 vedrører tavshedspligt og beskyttelse af oplysninger i dokumenter udarbejdet af OLAF.

2. Rettens bemærkninger

- 87 Indledningsvis bemærkes, at det i forbindelse med sager om fritagelse for importafgifter må sikres, at de berørte parter har lejlighed til at udtale sig, når henses til det skøn, Kommissionen råder over, når den træffer beslutning om at anvende den generelle billighedsklausul i toldkodeksens artikel 239 (Rettens dom af 10.5.2001, forenede sager T-186/97, T-187/97, T-190/97 — T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97 — T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 og T-147/99, Kaufring m.fl. mod Kommissionen, »dommen om tyrkiske fjernsyn«, Sml. II, s. 1337, præmis 152, og af 27.2.2003, sag T-329/00, Bonn Fleisch Ex- und Import mod Kommissionen, Sml. II, s. 287, præmis 45).
- 88 Det bemærkes imidlertid også, at kontradiktionsprincippet på dette område blot indebærer, at den berørte skal have mulighed for at gøre sine synspunkter gældende,

i det mindste i relation til forholdene, herunder de dokumenter, som Kommissionen har baseret sin afgørelse på til skade for den pågældende. Princippet stiller ikke krav om, at Kommissionen af egen drift skal give aktindsigt i alle dokumenter, der eventuelt måtte have relation til den sag, hvor der er forelagt en fritagelsesansøgning. Er den pågældende af den opfattelse, at sådanne dokumenter vil kunne tjene som bevis for, at der foreligger særlige forhold, og/eller at han ikke har gjort sig skyldig i urigtigheder eller åbenlys forsømmelse, påhviler det ham i overensstemmelse med de bestemmelser, der af institutionerne er vedtaget med hjemmel i artikel 255 EF, at anmode om aktindsigt i disse dokumenter (Rettens dom af 11.7.2002, sag T-205/99, Hyper mod Kommissionen, Sml. II, s. 3141, præmis 63, og dommen i sagen Bonn Fleisch Ex- und Import mod Kommissionen, præmis 46).

89 Det må desuden bemærkes for så vidt angår den administrative procedure for toldfritagelse, at Retten klart har fastslået, at Kommissionen har pligt til på begæring af den berørte at give adgang til alle ikke-fortrolige administrative dokumenter vedrørende den anfægtede beslutning. Foreligger der ikke en sådan begæring, er der derfor ikke en automatisk adgang til de dokumenter, Kommissionen råder over (Rettens dom af 19.2.1998, sag T-42/96, Eyckeler & Malt mod Kommissionen, Sml. II, s. 401, præmis 81, og af 17.9.1998, sag T-50/96, Primex Produkte Import-Export m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 3773, præmis 64, samt dommen i sagen Bonn Fleisch Ex- und Import mod Kommissionen, præmis 46).

90 Det er i lyset af disse principper, at anbringendet om en tilsidesættelse af retten til kontradiktion skal undersøges.

91 Det skal indledningsvis fastslås, at sagsøgeren i stævningen udtrykkeligt har erkendt, at det har fået aktindsigt i samtlige de dokumenter, hvorpå Kommissionen har baseret den anfægtede beslutning. Sagsøgeren havde imidlertid ikke fået aktindsigt i dokumenter, der har haft en afgørende betydning for Kommissionens samlede vurdering af situationen. Sagsøgeren har herved anført, at de dokumenter, som selskabet har fået fremlagt i forbindelse med aktindsigten, var ufuldstændige. Selskabet har således anført, at det ikke har haft adgang til UCLAF's to undersøgelsesrapporter af 9. og 23. december 1998, i deres helhed, men blot

»rapporter vedrørende undersøgelsesrapporterne«. Sagsøgeren har ligeledes anført, at selskabet ikke har haft adgang til referatet af fællesskabsundersøgelsen i oktober 1998, der er nævnt i betragtning 32 til den anfægtede beslutning, samt UCLAF's skrivelser af 1. og 9. december 1998 til den faste tyrkiske repræsentation, som Kommissionen har nævnt i svarskriftet.

92 Herved bemærkes, at de dokumenter, hvortil sagsøgeren henviser, ikke udtrykkeligt er nævnt i den anfægtede beslutning. Dette udelukker ikke, at visse af disse dokumenter ville have kunnet danne grundlag for den anfægtede beslutning. Det kan imidlertid ikke antages, at det samme gælder for hele den omfattende korrespondance, hvortil sagsøgeren har henvist. De udgør således — i det mindste hvad angår et vist antal af disse dokumenter — dokumenter, der blot vedrører den kontekst, hvori sagen indgår.

93 Det kan særligt ikke antages, og intet forhold i den anfægtede beslutning giver anledning til at antage, at referatet af toldsamarbejdsudvalgets møder om de A.TR.1-certifikater, der anses for urigtige eller falske ved udførsel af frugtsaftskoncentrater og andre varer med oprindelse i Tyrkiet, har dannet grundlag for den anfægtede beslutning. Det samme gælder med hensyn til en udtalelse fra toldmyndighederne i Ravenna af 12. juni 1998, der er nævnt af Kommissionen i svarskriftet, og som sagsøgeren påstår, at selskabet ikke har haft adgang til at se.

94 Når dokumenter, der ikke har dannet grundlag for den anfægtede beslutning, ikke er blevet meddelt, er deres eventuelle manglende meddelelse under alle omstændigheder uden relevans, da sådanne dokumenter under alle omstændigheder ikke kan have nogen indflydelse på den anfægtede beslutning. Nærværende anbringende må derfor forkastes, for så vidt som det vedrører manglende meddelelse af sådanne dokumenter.

- 95 Det samme gælder derimod ikke for manglende meddelelse af dokumenter, hvorpå Kommissionen har baseret den anfægtede beslutning.
- 96 I forbindelse med undersøgelsen af disse dokumenter bemærkes, at Kommissionen i det foreliggende tilfælde ved skrivelse af 25. juli 2002 oplyste sagsøgeren om sin foreløbige vurdering, hvorefter betingelserne for at indrømme fritagelse for importafgifterne ikke var opfyldt. Det er således ubestridt, at sagsøgeren ved denne skrivelse fra Kommissionen, før vedtagelsen af den anfægtede beslutning er givet mulighed for at tage stilling til og at fremsætte sine synspunkter angående de forhold, der efter Kommissionens opfattelse begrundede afvisningen af fritagelsesansøgningen.
- 97 Sagsøgeren har endvidere ikke bestridt dette forhold, men har gjort gældende, at princippet om overholdelse af retten til kontradiktion er blevet tilsidesat, for så vidt som selskabet er blevet nægtet aktindsigt i visse dokumenter, hvorpå Kommissionen har baseret sin beslutning, eller i det mindste for så vidt som disse dokumenter ikke var fuldstændige.
- 98 Det må imidlertid fastslås, at som følge af Kommissionens skrivelse af 25. juli 2002 konsulterede sagsøgerens repræsentant den 6. august 2002 den sagsmappe, der vedrører den anfægtede beslutning, i Kommissionens lokaler. Under denne konsultation underskrev repræsentanten en skriftlig erklæring, hvori han udtrykkeligt bekræftede, at han har fået aktindsigt i samtlige dokumenter, der måtte have en direkte eller indirekte forbindelse med den omtvistede sag. Denne erklæring er desuden som bilag vedlagt en liste over alle de dokumenter, hvori repræsentanten har fået indsigt.
- 99 Det bemærkes, at på denne liste nævnes UCLAF's undersøgelsesrapporter af 9. og 23. december 1998, idet de bærer henholdsvis nr. 8279 og 8673. Til besvarelse af et skriftligt spørgsmål fra Retten har Kommissionen fremlagt to rapporter, der bærer de samme numre. Under retsmødet oplyste Kommissionen Retten om, at disse

rapporter faktisk svarede til de korte fuldstændige rapporter af henholdsvis 9. december 1998 vedrørende den undersøgelse, der blev gennemført fra den 12. til den 15. oktober 1998 (nr. 8279), og af 23. december 1998 vedrørende den kontrolundersøgelse, der blev gennemført fra den 30. november 1998 til den 2. december 1998 (nr. 8673), og at der ikke var udarbejdet nogen anden rapport vedrørende UCLAF's to undersøgelser. Retten finder, at overensstemmelsen mellem de numre, der fremgår af rapportens første side, og de numre, der er angivet i den liste, der er vedlagt erklæringen fra sagsøgerens repræsentant af 6. august 2002 som bilag, beviser, at sagsøgeren, i modsætning til hvad selskabet har gjort gældende, har fået aktindsigt i undersøgelsesrapporterne. Hvad angår sagsøgerens anmodning om aktindsigt i referatet af fællesskabsundersøgelsen i oktober 1998 bemærkes, at et sådant referat ikke eksisterer. For det første er rapport nr. 8279, således som Kommissionen har anført under retsmødet, den eneste rapport, der er udarbejdet for den undersøgelse, der blev gennemført fra den 12. til den 15. oktober 1998, og for det andet er der ingen henvisning i den anfægtede beslutning til et sådant referat.

100 Hvad dernæst angår UCLAF's skrivelser af 1. og 9. december 1998, som sagsøgeren har påberåbt sig, bemærkes for det første, at listen af 6. august 2002 over de dokumenter, hvori sagsøgeren har fået aktindsigt, henviser til UCLAF's skrivelse nr. 8281 af 9. december 1998 adresseret til den faste tyrkiske repræsentation. Det må derfor fastslås, at sagsøgeren faktisk har fået aktindsigt i dette dokument. Hvad for det andet angår skrivelsen af 1. december 1998 har Kommissionen i forbindelse med et skriftligt spørgsmål fra Retten anført, at denne skrivelse ikke eksisterede, og at henvisningen i svarskriftet til en skrivelse fra UCLAF af 1. december 1998 var en fejl. Herved bemærkes, at denne præcisering bekræftes af listen af 6. august 2002, der for den 1. december 1998 kun nævner en skrivelse fra det tyrkiske justitsministerium adresseret til UCLAF.

101 Hvad angår de meddelelser, der af Kommissionen og UCLAF er udvekslet med de tyrkiske myndigheder og medlemsstaternes nationale toldmyndigheder, er det tilstrækkeligt at bemærke, at der ikke er noget til støtte for at antage, at Kommissionen har baseret den anfægtede beslutning på andre dokumenter end dem, der fremgår af den sagsmappe, hvori sagsøgeren har fået aktindsigt under konsultationen den 6. august 2002.

- 102 Sagsøgeren har ikke anmodet om aktindsigt i andre sagsakter under den administrative procedure. Hvad angår den anmodning om aktindsigt, som sagsøgeren indgav efter vedtagelsen af den anfægtede beslutning og anlæggelsen af nærværende sag, bemærkes, at den ikke er relevant for vurderingen af en eventuel tilsidesættelse af sagsøgerens ret til kontradiktion under den administrative procedure og ikke kan have nogen indflydelse på denne beslutnings lovlighed. Under alle omstændigheder bemærkes, at Kommissionen over for sagsøgeren ved skrivelse af 10. juli 2003 har anført, at selskabet kunne konsultere de pågældende dokumenter efter den anmodning, der var indgivet i medfør af artikel 255 EF. Sagsøgeren fulgte imidlertid ikke op på denne invitation.
- 103 Det første anbringende må derfor forkastes.

B — Om det andet anbringende angående tilsidesættelse af toldkodeksens artikel 239

- 104 Dette anbringende er sammensat af fire led. Det første led vedrører den urigtige kvalifikation af A.TR.1-varecertifikatet D 437214. Med det andet og tredje led påberåbes alvorlige forsømmelser, som tilskrives henholdsvis de tyrkiske myndigheder og Kommissionen. Endelig vedrører det fjerde led den omstændighed, at sagsøgeren ikke har gjort sig skyldig i åbenlys forsømmelse, og vurderingen af erhvervsmæssige risici.

1. Om A.TR.1-varecertifikat D 437214

a) Parternes argumenter

- 105 Sagsøgeren har anført, at Kommissionen har begået en fejl i den omtvistede del af den anfægtede beslutning ved at henregne A.TR.1-certifikat D 437214 til de

certifikater, der anses for uægte. Ifølge sagsøgeren fremgår det af sagens akter, at dette certifikat blot burde være anset for ugyldigt, og at de importafgifter, det angik, derfor burde have været tilbagebetalt. Flere af sagens akter beviser, at de tyrkiske myndigheder ikke anså certifikat D 437214 for uægte. Sagsøgeren påpegede denne fejl over for Kommissionen ved skrivelse af 17. december 2002.

- 106 Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at det kun er skrivelsen fra de tyrkiske toldmyndigheder (Prime Minister, Undersecretariate for Customs) af 8. marts 1999, rettet til de italienske toldmyndigheder, som ville kunne tale for, at certifikatet er uægte. Det er imidlertid ikke anført, om det er urigtigt eller uægte, men blot, at det »ikke var udstedt og påtegnet af [det tyrkiske] toldsted« (was not issued and endorsed by our customs office).
- 107 Sagsøgeren har for det andet gjort gældende, at denne skrivelse imidlertid er modsagt af de tyrkiske myndigheder, bl.a. i brevet fra den faste tyrkiske repræsentation af 22. april 1999, hvori det klart er anført, at det pågældende certifikat »ikke [var] korrekt og ikke [var] udstedt i henhold til reglerne« ([was] not correct and [was] not issued according to the rules), dvs. at det var udstedt med urette.
- 108 Sagsøgeren har i replikken gjort gældende, at udtrykket »not correct« klart betød, at det pågældende certifikat var urigtigt. Tilføjjelsen »not issued according to the rules« kan kun fortolkes på en måde, nemlig således at de tyrkiske toldmyndigheder havde udfærdiget og udstedt certifikatet i strid med reglerne om varers oprindelse i Tyrkiet. Denne opfattelse støttes af sætningen »det er forstået, at disse dokumenter er udstedt med henblik på en forsendelsesprocedure« (it has been understood that these documents had been issued for transit trade), der er anvendt i samme brev. De tyrkiske toldmyndigheder har således anerkendt også at have udstedt varecertifikater under en forsendelsesprocedure, eller med andre ord for æblesaftkoncentrater med oprindelse i Iran, der ikke er forarbejdet under ordningen for aktiv forædling i Tyrkiet.

- 109 Sagsøgeren har for det tredje gjort gældende, at den faste tyrkiske repræsentations skrivelse af 22. april 1999 sammen med A.TR.1-certifikat D 437214 nævner to andre varecertifikater, nemlig varecertifikaterne med reference nr. C 982920 og C 982938. Den faste tyrkiske repræsentation fandt, at disse certifikater »ikke [var] korrekte og ikke var blevet udstedt i henhold til reglerne« ([were] not correct and were not issued according to the rules), uden at sondre imellem dem. Sagsøgeren havde anmodet om tilbagebetaling af importafgifter vedrørende disse to certifikater. De italienske toldmyndigheder anså dem for ugyldige og medregnede dem i den række certifikater, vedrørende hvilke den anfægtede beslutning indrømmede tilbagebetaling af afgiften. Sagsøgeren har derfor anført, at selskabet ikke kan se nogen grund til, at certifikat D 437214 retligt og faktisk skulle vurderes anderledes end certifikat C 982920 og C 982938. I modsætning til hvad Kommissionen har gjort gældende, indeholder skrivelsen af 22. april 1999 ingen udtrykkelig rettelse af skrivelsen af 8. marts 1999, idet den ikke udtrykkeligt henviser dertil, men blot nævner tidligere meddelelser.
- 110 Sagsøgeren har for det fjerde gjort gældende, at rigtigheden af selskabets opfattelse også bekræftes af den faste tyrkiske repræsentations skrivelse af 10. august 1999. På side 3, litra x), i denne skrivelse er det atter anført, at de varecertifikater, der er nævnt i skrivelsen af 22. april 1999, herunder certifikat D 437214, blev udstedt under forsendelsesproceduren for æblesaft, der ikke havde oprindelse i Tyrkiet. Denne skrivelse indikerer heller ikke, at de pågældende certifikater var uægte eller forfalskede. UCLAF's skrivelse til den faste tyrkiske repræsentation af 9. december 1998 indeholder den samme vurdering, idet A.TR.1-certifikat D 437214 anses for »ukorrekt« (not correct).
- 111 Sagsøgeren har endelig i replikken anfægtet Kommissionen opfattelse, hvorefter de italienske toldmyndigheders skrivelse af 24. marts 2003 bekræfter, at det pågældende certifikat er uægte. Sagsøgeren har anført, at de italienske myndigheder blot henviser til de tyrkiske toldmyndigheders skrivelse af 8. marts 1999, uden dog at kommentere den ligeledes vedlagte skrivelse fra den faste tyrkiske repræsentation af 22. april 1999. I øvrigt forekommer en skrivelse af 18. maj 1999 fra det italienske

finansministerium, der er vedlagt som bilag til sagen, at angå den faste tyrkiske repræsentations skrivelse af 22. april 1999 og certifikat D 437214, idet den indikerer, at det drejer sig om et urigtigt certifikat. De italienske toldmyndigheder har endog sendt en ny anmodning om præciseringer til de tyrkiske toldmyndigheder angående kvalificeringen af certifikat D 437214, uden at disse endnu har svaret.

- 112 Kommissionen har indledningsvis gjort gældende, at det i henhold til de regler, der finder anvendelse på sagen, inden for rammerne af associeringsaftalen er de tyrkiske myndigheder, der er beføjede til at fastslå, om certifikater af tyrkisk oprindelse er ægte eller ej. Kommissionen har herved anført, at Retten i dommen i sagen Bonn Fleisch Ex- und Import mod Kommissionen (præmis 77) har fastslået, at Kommissionen kunne acceptere erklæringerne fra de spanske myndigheder angående uægtheden af partiallicenser af importlicenser, og at det således ikke var nødvendigt med supplerende undersøgelser fra Kommissionens side. Hvis den kan lægge erklæringer fra medlemsstaternes myndigheder vedrørende ægtheden af sådanne dokumenter til grund, må det samme efter Kommissionens opfattelse så meget desto mere gælde med hensyn til myndigheder i tredjelande, der ikke er bundet af EF-traktaten og ikke er underlagt Kommissionens beføjelser på området.
- 113 Kommissionen har herefter anfægtet sagsøgerens fortolkning af de forskellige nævnte breve og har gjort gældende, at for så vidt som det pågældende certifikat af de tyrkiske myndigheder er anset for falsk, kan Kommissionen ikke anses for at have begået nogen fejl.
- 114 Kommissionen har gjort gældende, at de tyrkiske toldmyndigheders skrivelse af 8. marts 1999 skal fortolkes således, at det pågældende certifikat anses for falsk, fordi det ikke er udstedt af de tyrkiske toldmyndigheder. Kommissionen er af den opfattelse, at de tyrkiske myndigheder ikke på noget tidspunkt eller i noget dokument har ændret deres konstatering af 8. marts 1999, hvorefter det pågældende varecertifikat ikke var udstedt af deres forvaltning.

- 115 Kommissionen har for det første anført, at den faste tyrkiske repræsentation i sin skrivelse af 22. april 1999 ikke har ændret den tidligere konstatering, hvorved det fastsloges, at certifikatet var falsk, men blot har konstateret, at certifikatet ikke var korrekt, og at det ikke var udstedt i henhold til de gældende retsfor skrifter.
- 116 For det andet er forfalskningen af nævnte certifikat blevet bekræftet af UCLAF ved skrivelse af 6. maj 1999 samt af den centrale italienske toldadministration ved skrivelse af 18. maj 1999, til hvilke to skrivelser de italienske toldmyndigheder henviser i en skrivelse af 24. januar 2003 rettet til Kommissionen. Sagsøgeren er blevet oplyst om disse konstateringer ved skrivelse af 18. marts 2003.
- 117 De italienske toldmyndigheder har for det tredje i deres skrivelser af 7. juni 2002 og 10. september 2003 også bekræftet over for Kommissionen, at de tyrkiske toldmyndigheder havde fastslået, at certifikatet var forfalsket.
- 118 Kommissionen har for det fjerde anført, at de tyrkiske toldmyndigheder ved skrivelse af 22. august 2003, rettet til de italienske toldmyndigheder, atter bekræftede deres konstatering af 8. marts 1999 og anførte, at certifikatet var forfalsket. I skrivelsen er det desuden anført, at en inspektør fra de tyrkiske toldmyndigheder, der var kompetente på området, havde genundersøgt sagen og fastslået, at nævnte certifikat var forfalsket.
- 119 Kommissionen har endelig gjort gældende, at sagsøgerens påstand om, at de tyrkiske toldmyndigheder også har udstedt varecertifikater for en forsendelsesprocedure, er uden relevans. Kommissionen har anført, at sagsøgeren henviser til unøjagtige varecertifikater, der ikke er genstand for denne sag. Endvidere er de unøjagtige certifikater, hvortil sagsøgeren har henvist, ikke udstedt af de tyrkiske myndigheder

for en forsendelsesprocedure, men vedrører derimod varer hidrørende fra en forsendelsesprocedure.

b) Rettens bemærkninger

¹²⁰ Det følger af fast retspraksis, at fastlæggelsen af en vares oprindelse er et spørgsmål, hvis regulering er baseret på en kompetencefordeling mellem udførselsstatens og indførselsstatens myndigheder, idet varernes oprindelse fastlægges af udførselsstatens myndigheder, og kontrollen med, at ordningen fungerer, sker gennem et samarbejde mellem de pågældende myndigheder. Systemet er begrundet i den omstændighed, at det er myndighederne i udførselsstaten, der bedst kan vurdere rigtigheden af de faktiske omstændigheder, der er afgørende for varens oprindelse (Domstolens dom af 14.5.1996, forenede sager C-153/94 og C-204/94, Faroe Seafood m.fl., Sml. I, s. 2465, præmis 19).

¹²¹ Denne ordning kan kun fungere efter hensigten, såfremt toldmyndighederne i indførselsstaten lægger de afgørelser til grund, der lovligt er truffet af myndighederne i udførselsstaten (dommen i sagen Faroe Seafood m.fl., præmis 20). En anerkendelse af sådanne afgørelser hos toldmyndighederne i medlemsstaterne er en forudsætning for, at Fællesskabet kan forvente, at myndighederne i de øvrige stater, som det gennem frihandelsordninger har forbindelse med, respekterer de afgørelser, som toldmyndighederne i medlemsstaterne træffer med hensyn til oprindelsen af varer, der udføres fra Fællesskabet til disse stater (Domstolens dom af 12.7.1984, sag 218/83, Les Rapides Savoyards, Sml. s. 3105, præmis 27).

¹²² I det foreliggende tilfælde er det for at vurdere, om det er med rette, at Kommissionen har fastslået, at certifikat D 437214 er forfalsket, nødvendigt at undersøge korrespondancen mellem Kommissionen, de italienske toldmyndigheder og de kompetente tyrkiske myndigheder. Det bemærkes herved, at Kommissionen i

det væsentlige har baseret sig på de tyrkiske myndigheders skrivelse af 8. marts 1999, rettet til toldmyndighederne i Ravenna, med hensyn til den del af den anfægtede beslutning, der vedrører de forfalskede certifikater.

123 Denne skrivelse er som bilag vedlagt en liste over de 32 certifikater, der af de tyrkiske myndigheder anses for forfalskninger, herunder certifikat D 437214. Det skal herved bemærkes, at den ordlyd, de tyrkiske myndigheder anvender i denne meddelelses-skrivelse, dvs. »de certifikater, der er opregnet i bilaget, er ikke korrekte og er ikke udstedt og påtegnet af vores toldsted« (the certificates that have been listed in annex are not correct and were not issued and endorsed by our customs office), klart indikerer, at de havde fastslået, at de opregnede certifikater var forfalskede.

124 Det må imidlertid fastslås, at en sammenligning af indholdet af skrivelsen af 8. marts 1999 med indholdet af de efterfølgende meddelelser fra de tyrkiske myndigheder afslører uklarheder med hensyn til kvalifikationen af certifikat D 437214. Der henvises således i den faste tyrkiske repræsentations skrivelse til UCLAF af 22. april 1999, der er affærdiget på engelsk, til seks certifikater, herunder det pågældende certifikat, idet de kvalificeres som »ikke korrekte og ikke udstedt i henhold til reglerne« (not correct and [...] not issued according to the rules). Det følger af samme skrivelse, at disse seks certifikater var udstedt for en forsendelsesprocedure.

125 Det fremgår således, at forskellen mellem de konstateringer, der kommer til udtryk i skrivelsen af 8. marts 1999 og i skrivelsen af 22. april 1999, følger af, hvorledes udtrykket »not correct [...] and not issued according to the rules« skal fortolkes. Selv om formuleringen »not correct«, der er gentaget i UCLAF's skrivelse af 9. december 1998, ikke afgør spørgsmålet om en eventuel forfalskning, står det ikke desto mindre fast, at dette udtryk kunne være fortolket således, at det betød, at de pågældende certifikater ikke var forfalskede.

- 126 I betragtning af de afslørede uklarheder kan det ikke af de dokumenter, som Kommissionen havde til rådighed før vedtagelsen af den anfægtede beslutning, med sikkerhed udledes, om certifikat D 437214 var forfalsket eller blot urigtigt. Kommissionens argument med støtte i indholdet i de italienske myndigheders skrivelser af 24. januar 2003 og af 7. juni 2002 kan på ingen måde svække denne konklusion.
- 127 For det første henviser skrivelsen af 24. januar 2003 til to breve, dvs. en skrivelse fra UCLAF af 6. maj 1999 og en skrivelse fra det centrale tolddirektorat i Rom af 18. maj 1999. Det må imidlertid fastslås, at disse to skrivelser hviler på konstateringerne i de tyrkiske myndigheders skrivelse af 22. april 1999. Hvad herefter angår skrivelsen af 7. juni 2002 fremgår det, at denne blot opregner de certifikater, der anses for forfalskede, idet den bl.a. er baseret på de tyrkiske myndigheders skrivelse af 8. marts 1999, uden at der er tilføjet noget nyt. Sagsøgeren havde imidlertid ved skrivelse af 12. november 2001 over for Kommissionen påpeget, at det fulgte af den faste tyrkiske repræsentations skrivelse af 22. april 1999, at certifikat D 437214 måtte anses for ukorrekt og ikke forfalsket.
- 128 Det følger af det ovenfor anførte, at Kommissionen ikke i betragtning af de fremhævede forskelle gyldigt kunne fastslå, at certifikat D 437214 var forfalsket før vedtagelsen af den anfægtede beslutning.
- 129 Det må imidlertid bemærkes, at Kommissionen efter anmodning fra sagsøgeren i en skrivelse af 17. december 2002, dvs. efter vedtagelsen af den anfægtede retsakt, atter har spurgt de italienske myndigheder om kvalifikationen af det pågældende certifikat. Disse har fundet det nødvendigt at anmode de tyrkiske myndigheder om supplerende afklaringer. De tyrkiske myndigheder har ved skrivelse af 22. august 2003 ikke blot bekræftet konklusionerne i deres skrivelse af 8. marts 1999, men endvidere anført, at deres toldinspektør havde fastslået, at det drejede sig om en forfalskning, hvorved de således fjernede enhver tvivl om, at certifikat D 437214 var forfalsket.

130 Det må således fastslås, at det først var med bekræftelsen i denne sidstnævnte meddelelse, at Kommissionen på grundlag af dokumenterne i den administrative sag med sikkerhed kunne fastslå, at det pågældende certifikat var falsk. Kommissionen kunne derfor i betragtning af de ovennævnte forhold ikke gyldigt nægte tilbagebetaling af tolden vedrørende de varer, der var omfattet af certifikat D 437214, på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede beslutning, men burde i betragtning af disse dokumenter blot have suspenderet tilbagebetalingen.

131 Denne konstatering er imidlertid ikke i sig selv tilstrækkeligt til at indebære en annullation af den anfægtede beslutning.

132 En sagsøger har ingen legitim interesse i at kræve annullation af en afgørelse på grund af formmangler i et tilfælde, hvor annullation kun kan medføre, at der træffes en ny afgørelse, som materielt er identisk med den annullerede (jf. Rettens dom af 3.12.2003, sag T-16/02, Audi mod KHIM (TDI), Sml. II, s. 5167, præmis 97 og 98 og den deri nævnte retspraksis). I det foreliggende tilfælde følger det af præmis 129, at certifikat D 437214 må anses for falsk.

133 Det må derfor fastslås, at sagsøgeren ikke har en legitim interesse i en delvis annullation af den anfægtede beslutning, da denne kun vil kunne medføre, at der træffes en ny materielt identisk afgørelse. Dette led af det andet anbringende skal derfor forkastes som irrelevant.

2. Om forsømmelser, der kan tilskrives de tyrkiske myndigheder

134 Sagsøgeren har i det væsentlige gjort gældende, at de tyrkiske myndigheder groft har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til associeringsaftalen og dens tillægsbestemmelser. De tyrkiske myndigheder har ikke blot fortiet sandheden ved at anse de 32 omtvistede certifikater for falske, men har endvidere systematisk handlet ulovligt ved at udstede varecertifikater for varer, der ikke havde oprindelse i Tyrkiet. Sagsøgeren har anført, at den præferenceordning, der er omhandlet i associeringsaftalen, er fordrejet med henblik på eksport til Den Europæiske Union til præferencesatser af væsentlige mængder varer med oprindelse i tredjelande, idet de frembydes som tyrkiske varer ved udfærdigelse af varecertifikater. Denne politik påvises af den meget høje rytme, hvori den tyrkiske import og eksport er steget mellem 1993 og 1996. I det foreliggende tilfælde er de omtvistede certifikater ægte dokumenter, idet de er registreret og udstedt af toldstedet i Mersin (Tyrkiet).

135 Kommissionen har i det væsentlige afvist sagsøgerens argumenter og gjort gældende, at hele søgsmålet hviler på en påstand om, at de 32 omtvistede certifikater ikke er forfalskede, men derimod er udstedt af de tyrkiske toldmyndigheder i Mersin, der har fremført løgnagtige bemærkninger herom. Sagsøgeren kan ikke desto mindre ifølge Kommissionen ikke fremlægge det mindste bevis til støtte for denne påstand, der desuden modsiges af de tyrkiske myndigheders klare og præcise erklæringer.

a) Om aftryk af stempler og underskrifter

Parternes argumenter

136 Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at de aftryk af stempler og underskrifter, der er påført de omtvistede certifikater, beviser, at de sandsynligvis er udstedt og godkendt af de tyrkiske myndigheder.

137 Sagsøgeren har anført, at de centrale tyrkiske toldmyndigheder har bekræftet, at de har tilsendt Kommissionen aftryk af stempler, der er blevet sendt til alle de nationale toldmyndigheder i Fællesskabet før 1995. Sagsøgeren har til støtte for denne påstand fremført, at det italienske finansministerium har tilladt selskabet at tage fotokopier af fem dokumenter, som Kommissionen ligeledes er i besiddelse af, der bekræfter, at de tyrkiske myndigheder har tilsendt de italienske myndigheder og Kommissionen kopier af de pågældende aftryk.

138 De italienske toldmyndigheder, der således var i besiddelse af kopier af de originale stempler, foretog en sammenligning med de stempler og underskrifter, der er påført de omtvistede certifikater, og accepterede ikke desto mindre disse. Desuden afviger kopierne af de omtvistede certifikater, der anses for uægte eller forfalskede, ikke fra de andre certifikater, der anses for rigtige. I øvrigt er de stempler, der er anvendt på certifikaterne eller i det mindste på kopierne, til dels dårligt aftrykt og knap læselige. Tolderne i Mersin har bekræftet over for sagsøgeren, at de stempler, de anvender, knap er læselige.

139 Sagsøgeren har for det andet gjort gældende, at de tyrkiske myndigheders pligt til at meddele Kommissionen aftryk af de stempler og underskrifter, der anvendes på deres toldsteder for at påtegne varecertifikaterne, følger af såvel den præferenceordning, der er indført med Republikken Tyrkiet, som af gennemførelsesforordningens artikel 93. I modsætning til hvad der er Kommissionens opfattelse, henviser artikel 4 i afgørelse nr. 1/96 til gennemførelsesforordningens artikel 93 og tilpasser denne, for så vidt som udtrykket »formular A« i sidstnævnte artikel skal erstattes af udtrykket »A.TR.1«. Det var således ikke nødvendigt udtrykkeligt at indskrive forpligtelsen til at meddele aftryk i associeringsrådets afgørelser. Det er med urette, at Kommissionen har gjort gældende, at henvisningen til associeringsaftalen og til associeringsrådets relevante afgørelser i toldkodeksens artikel 27, litra a), og artikel 20, stk. 3, litra d), hvad angår oprindelsesreglerne udelukker forpligtelsen til at meddele disse aftryk.

- 140 Forpligtelsen til at meddele aftrykkene gælder desuden ikke blot for certifikater udstedt efter den forenkede procedure, der er omhandlet i artikel 12, stk. 5, i afgørelse nr. 1/96, men gælder generelt og udgør grundlaget for kontrollen af nævnte certifikaters ægthed og rigtighed. Denne forpligtelse følger også af artikel 26 i afgørelse nr. 1/95, for så vidt som den angår den gradvise forbedring af præferencearrangementer for landbrugsprodukter.
- 141 Hvad angår Kommissionens argument om, at Republikken Tyrkiet ikke er medlem af Fællesskabet, og det derfor henhører under dens suveræne kompetence at fastsætte en sådan meddelelsesforpligtelse, har sagsøgeren gjort gældende, at der er andre suveræne stater, hvormed der er indgået aftale om meddelelse af stempler og underskrifter inden for rammerne af samarbejdet mellem myndighederne. Sagsøgeren har som eksempel henvist til den Euro-Middelhavsaf tale, der er indgået med Staten Israel den 21. juni 2000 (EFT L 147, s. 1).
- 142 Sagsøgeren har endelig gjort gældende, at hvis forpligtelsen i forbindelse med de certifikater, der blev udstedt i henhold til den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel (General Agreement on Tariffs and Trade (GATT)) 1994, til at meddele Kommissionen de nationale toldmyndigheders stempler og underskrifter forelå selv inden for Den Europæiske Union, med sin toldunion og et fælles landbrugsmarked, må der på grundlag af de nævnte bestemmelser så meget desto mere gælde det samme i forholdet mellem Fællesskabet og Republikken Tyrkiet.
- 143 Kommissionen har indledningsvis anført, at de tyrkiske myndigheder ikke var forpligtet til at meddele den aftryk af de stempler og underskrifter, der anvendes af deres toldsteder. Kommissionen er af den opfattelse, at gennemførelsesforordningens artikel 93 ikke finder anvendelse i det foreliggende tilfælde, for så vidt som artiklen for det første kun vedrører APR-formularerne og oprindelsescertifikaterne »formular A«, der kun vedrører import af varer med oprindelse i udviklingslandene, og den for det andet ikke ved toldkodeksens artikel 20 pr. analogi erklæres anvendelig inden for rammerne af associeringsaftalen.

- 144 Kommissionen har videre gjort gældende, at der heller ikke ved artikel 28, stk. 4, i forordning (EØF) nr. 3719/88 af 16. november 1988 om fælles gennemførelsesbestemmelser for import- og eksportlicenser samt forudfastsættelsesattester for landbrugsprodukter (EFT L 331, s. 1), som fortolket i dommen i sagen Bonn Fleisch Ex- und Import mod Kommissionen, pålægges en sådan meddelelsesforpligtelse, idet forordningens artikel 1 begrænser anvendelsesområdet heraf. Toldunionen og/eller associeringsaftalen er ikke nævnt deri, hvorimod associeringsrådets afgørelser og/eller de fællesskabsforordninger, hvorved de godkendes, ikke erklærer, at forordning nr. 3719/88 finder anvendelse pr. analogi i denne kontekst.
- 145 Kommissionen finder endvidere, at analogien med middelhavsftalen mellem Den Europæiske Union og Staten Israel ikke giver grundlag for at konkludere, at gennemførelsesforordningens artikel 93 finder anvendelse. Associeringsaftalens og associeringsrådets afgørelses udtrykkelige indhold er til hinder herfor.
- 146 Kommissionen har desuden anført, at sagsøgeren har overset den omstændighed, at kontrollen og en eventuel fastslåelse af, om A.TR.1-certifikater er uægte i henhold til den ordning, der er omhandlet i associeringsaftalen, tilkommer de kompetente tyrkiske myndigheder og ikke fællesskabsinstitutionerne. Kommissionen har anført, at de tyrkiske myndigheder gentagne gange, bl.a. i ovennævnte skrivelse af 8. marts 1999, tydeligt har erklæret, at de 32 omtvistede certifikater ikke var ægte, fordi de var forfalskede. Sagsøgerens formodninger om, at de omtvistede certifikater måtte være ægte, er derfor uden relevans.
- 147 Endelig har Kommissionen hvad angår sagsøgerens påstand om, at aftryk af stemplerne knap er læselige, eller at de er slidte, gjort gældende, at for så vidt som sagsøgeren henviser til kopier, betyder dette ikke nødvendigvis, at de stempler, der er anvendt af de tyrkiske myndigheder på originalen, var slidte eller ulæselige. På den anden side indikerer stemplernes alder eller ulæseligheden af deres aftryk på ingen måde, at de pågældende certifikater trods alt var udfærdiget af de tyrkiske myndigheder.

Rettens bemærkninger

— Indledende bemærkninger

¹⁴⁸ Indledningsvis bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at det egentlige indhold af de forpligtelser, der påhviler henholdsvis tredjelandsmyndighederne og Kommissionen, skal undersøges for at vurdere, om de pågældende myndigheder og/eller Kommissionen har gjort sig skyldig i forsømmelser, der kan antages at udgøre særlige forhold i henhold til toldkodeksens artikel 239 (dommen i sagen *Hyper* mod Kommissionen, præmis 117).

¹⁴⁹ Herved bemærkes, at sagsøgerens argumentation i det væsentlige hviler på den opfattelse, at de tyrkiske myndigheder faktisk har udstedt og påtegnet de omtvistede certifikater. De forskellige forsømmelser, som sagsøgeren beskylder de tyrkiske myndigheder for, skulle udgøre indicier for, at sagsøgerens påstand er begrundet. Sagsøgeren har således gjort gældende, at det særlige forhold i selskabets situation følger af de samlede omstændigheder i sagen, navnlig omstændighederne vedrørende de mangler, som sagsøgeren tilskriver de tyrkiske myndigheder.

— Realiteten

¹⁵⁰ Hvad angår de forsømmelser vedrørende stemplerne og underskrifterne, som tilskrives de tyrkiske myndigheder, bemærkes, at sagsøgerens argumenter om, at de stempler og underskrifter, der er påtrykt de omtvistede certifikater, er originale, er uden relevans. Som anført ovenfor i præmis 120 og 121, tilkommer det udelukkende de myndigheder, der har udstedt dokumenter, at fastslå, om disse dokumenter er ægte eller forfalskede. I det foreliggende tilfælde har de tyrkiske myndigheder fastslået, at de omtvistede certifikater er forfalskede. Selv om det måtte indrømmes,

at de originale stempler, som toldmyndighederne i Mersin er i besiddelse af, knap er læselige, er den omstændighed, at de stempler, der er påtrykt de omtvistede certifikater, også knap er læselige, uden relevans. Det samme gælder med hensyn til sagsøgerens argument om, at de kopier af de omtvistede certifikater, sagsøgeren er i besiddelse af, ligner certifikater, der ikke er forfalskede.

- 151 Endelig skal også sagsøgerens argument forkastes, hvorefter det af den omstændighed, at de italienske toldmyndigheder havde sammenlignet de aftryk, som de var i besiddelse af, med de omtvistede certifikater, før de accepterede disse, kan udledes, at de er ægte. Det følger af fast retspraksis, at en toldskyldner ikke kan støtte ret på en forventning om, at certifikater er gyldige, fordi toldvæsenet i en medlemsstat i første omgang har godkendt dem. Faktisk er toldvæsenets opgaver inden for rammerne af den første godkendelse af anmeldelser på ingen måde til hinder for, at der senere foretages undersøgelser (jf. dommen i sagen Faroe Seafood m.fl., præmis 93 og den deri nævnte retspraksis).
- 152 Sagsøgeren kan således herved ikke på grundlag af sine argumenter bevise, at der foreligger begrundelser, der kan udgøre en særlig situation, hvorfor argumenterne må forkastes.

b) Om de tyrkiske myndigheders registrering af certifikaterne

Parternes argumenter

- 153 Sagsøgeren har gjort gældende, at de omtvistede certifikaters ægthed bekræftes af den omstændighed, at de er officielt registreret. Sagsøgeren har herved gjort gældende, at toldstedet i Mersin har et register, der indeholder de 32 omtvistede

certifikaters registreringsnumre. Til støtte for denne påstand har sagsøgeren anført, at dets repræsentanter har set dette register i toldstedet i Mersin og har anmodet en tyrkisk tjenestemand ved dette toldsted om at give dem en kopi. Selv om tjenestemanden oprindeligt var villig til at efterkomme anmodningen, har han senere nægtet efter at være blevet truet.

- 154 Hvad angår de tyrkiske myndigheders forpligtelse til at indføre A.TR.1-certifikaternes numre i toldregistre har sagsøgeren afvist Kommissionens argument om, at det ikke er påbudt i nogen af associeringsrådets afgørelser. Sagsøgeren har anført, at en sådan registrering er et internt spørgsmål, der henhører under den tyrkiske retsorden. Registreringen er så åbenlys, at den ikke kræver nogen afgørelse fra associeringsrådet.
- 155 Ikke desto mindre kræver en god gensidig bistand ikke blot, at A.TR.1-certifikaterne registreres, men også, at de arkiveres i Tyrkiet. Sagsøgeren har herved henvist til artikel 7, stk. 2, i bilag 7 til afgørelse nr. 1/95, hvorefter anmodninger om bistand efterkommes i overensstemmelse med gældende love hos den kontraherende part, som anmodningen rettes til. Denne bestemmelse pålægger således de tyrkiske toldmyndigheder at registrere de certifikater, de udsteder, idet de i det mindste skal notere de oplysninger, der skal anføres i rubrik 12 i A.TR.1-certifikaterne. Registreringen af certifikaterne, i mangel af hvilken det er helt umuligt at give oplysninger om deres ægthed eller rigtighed, udgør et afgørende grundlag for samarbejdet mellem de tyrkiske og Fællesskabets myndigheder for så vidt angår præferenceordningerne.
- 156 Sagsøgeren har desuden anført, at artikel 8, stk. 1, i afgørelse nr. 1/96 foreskriver, at toldmyndighederne i udførselsstaten påtegner et A.TR.1-varecertifikat. Bilag II, punkt II, nr. 12, til afgørelse nr. 1/96 foreskriver, at rubrik 12 udfyldes af den kompetente myndighed. I det foreliggende tilfælde indeholder rubrik 12 i hver af de 32 omtvistede A.TR.1-certifikater ikke blot et stempel forsynet med en underskrift, men også et særligt registreringsnummer under en præcis dato, der skal være indført i et register hos den kompetente toldmyndighed.

- 157 Sagsøgeren har endelig gjort gældende, at en gennemgang af de 32 omtvistede certifikater viser, at de svarer til de lovlige modeller, der er gældende (artikel 10, stk. 2, andet afsnit, i og bilag 1 til afgørelse nr. 1/96). I det foreliggende tilfælde henviser certifikaterne i deres nederste venstre margen til et godkendt trykkeri, og indeholder dets navn og adresse samt et særligt kendetegn fra trykkeriet, såvel som et løbenummer, der giver mulighed for at identificere det. Hvad angår Kommissionens argument om, at falsknerne i størst muligt omfang havde kunnet følge numrene for de originale certifikater, har sagsøgeren anført, at det drejer sig om ren spekulation.
- 158 Kommissionen har indledningsvis anført, at hverken associeringsaftalen eller associeringsrådets afgørelser foreskriver, at der skal føres registre, hvori toldcertifikaterne er indført.
- 159 Selv hvis det måtte indrømmes, at der fandtes sådanne registre, kunne man desuden forestille sig, at de tyrkiske toldmyndigheder havde udstedt de 32 A.TR.1-certifikater til sagsøgeren for andre partier end de omtvistede leveringer. Det ville således være muligt, at falsknerne havde fremstillet kopier af 32 ægte certifikater, der ikke vedrørte de omtvistede leveringer til sagsøgeren, med henblik på efterfølgende at anvende dem for disse leveringer.
- 160 Kommissionen har endelig anført, at sagsøgerens påstand om, at de forfalskede certifikater svarer til de lovlige modeller, er uden relevans, idet disse er almindelig kendte. Hvad angår påstanden om, at de omtvistede certifikater også er forsynet med et i Tyrkiet godkendt trykkeris navn adresse, kendetegn og løbenummer, har Kommissionen gjort gældende, at kun nogen af de 32 omtvistede certifikater er forsynet med sådanne angivelser, og at det er vanskeligt klart at afgøre, om disse påtrykte angivelser faktisk udgør trykkeriers kendetegn, eller om det blot drejer sig om opdigtede betegnelser. Kommissionen har herved anført, at selv hvis det måtte forudsættes, at det drejede sig om betegnelser for godkendte trykkerier, kunne man ikke desto mindre også antage, at et tilstrækkeligt stort antal ægte certifikater fra godkendte trykkerier var i omløb, hvilket ville gøre det muligt for en falskner at skaffe sig et eksemplar eller en kopi med henblik på at fremstille et falsk certifikat.

Rettens bemærkninger

- 161 Hvad angår de tyrkiske myndigheders registrering af certifikater bemærkes, at hverken associeringsaftalen eller gennemførelsesbestemmelser hertil udtrykkeligt foreskriver, at der skal føres sådanne registre. Ikke desto mindre foreskriver bilag II, punkt II, nr. 12, til afgørelse nr. 1/96, at referencenummeret skal angives i rubrik 12 i A.TR.1-certifikater. Desuden bestemmes det i denne afgørelses artikel 13, at i tilfælde af opdeling af certifikater skal rubrik 12 på udskriften særligt forsynes med det oprindelige certifikats registreringsnummer. Det er således muligt, at A.TR.1-certifikaterne er registreret af de myndigheder, der udsteder dem, selv om sagsøgeren ikke har fremlagt noget bevis, der kan godtgøre, at disse registre eksisterer.
- 162 Det skal imidlertid bemærkes, at selv om det måtte antages, at de numre, der er anført i rubrik 12 i de omtvistede certifikater, er gengivet i de tyrkiske toldsteders registre, indebærer dette ikke, at det drejer sig om ægte certifikater. Som Kommissionen med rette har gjort gældende, har falsknerne al mulig interesse i for de forfalskede certifikater at anvende et registreringsnummer, der svarer til et rigtigt certifikat.
- 163 Sagsøgeren har ikke fremlagt noget bevis, der gør det muligt at fastslå, at de numre, der er indført i disse registre, svarer til de omtvistede certifikater. Sagsøgeren har begrænset sig til at anføre, at selskabets repræsentanter har konstateret, at der eksisterer sådanne registre, og har tilbudt at føre dem som vidner.
- 164 Heraf følger, at sagsøgerens argumenter er uden relevans, hvorfor de skal forkastes.

c) Om de tyrkiske toldmyndigheders medvirken

Parternes argumenter

165 Sagsøgeren har gjort gældende, at det ville have været umuligt at anskaffe et A.TR.1-certifikat, der ledsager de pågældende varer, uden de tyrkiske toldmyndigheders medvirken. Den relevante lovgivning har i meget vidt omfang forebygget risikoen for en svigagtig anvendelse af A.TR.1-certifikater, der ikke blot skal påtegnes af udførselsstatens toldmyndigheder med sideløbende registrering, men også gøres til genstand for en kontrol af de varer, som certifikaterne vedrører, med henblik på at sikre, at varerne faktisk eksporteres. A.TR.1-certifikaterne stilles til eksportørens rådighed, når eksporten er foretaget, og det er kun undtagelsesvis, at et certifikat kan påtegnes efter eksporten (jf. artikel 8, stk. 1, i afgørelse nr. 1/96 og artikel 4, stk. 1, i afgørelse nr. 5/72). Disse bestemmelser sikrer, at de kompetente toldmyndigheder, når A.TR.1-certifikatet stilles til eksportørens rådighed, endnu har mulighed for at kontrollere, om certifikatet svarer til varernes oprindelse.

166 Kommissionen har heroverfor gjort gældende, at sagsøgerens argumenter vedrørende de tyrkiske myndigheders medvirken ved udstedelsen af de omtvistede certifikater er uden relevans. Kommissionen har anført, at det er ubestridt, at lovgivningen skal udelukke, at der fremlægges A.TR.1-certifikater for produkter, der ikke er af tyrkisk oprindelse. I det foreliggende tilfælde indikerer fremlæggelsen af A.TR.1-certifikater for de omtvistede udførsler ikke, at der har været samarbejde med de tyrkiske toldmyndigheder.

Rettens bemærkninger

167 Hvad angår argumentet om de tyrkiske myndigheders medvirken skal blot bemærkes, at de omtvistede certifikater har vist sig at være forfalskninger.

Fremlæggelse af dokumenter, der viser sig at være falske, gør det ikke muligt i sig selv at fastslå, at der har foreligget noget som helst samarbejde mellem eksportørerne og de toldmyndigheder, der har udstedt dem.

168 Dette argument mangler således ethvert grundlag og må derfor forkastes.

d) Om tilsidesættelse af reglerne om administrativ bistand

Parternes argumenter

169 Sagsøgeren har indledningsvis gjort gældende, at de tyrkiske toldmyndigheder er underlagt en pligt til at yde administrativ bistand i henhold til gennemførelsesbestemmelserne til associeringsaftalen. Sagsøgeren har herved påberåbt sig artikel 15 i afgørelse nr. 1/96 og artikel 26 i og bilag 7 til afgørelse nr. 1/95. Hvad angår Kommissionens argument om, at afgørelse nr. 1/95 og nr. 1/96 først finder anvendelse fra den 31. december 1995, har sagsøgeren for det første anført, at ordningen med administrativ bistand allerede fandt anvendelse i henhold til de tidligere bestemmelser, og for det andet, at afgørelse nr. 1/95 og nr. 1/96 herved indfører en formel rettighed, der ligeledes gælder for fortiden.

170 I det foreliggende tilfælde har de tyrkiske toldmyndigheder tilsidesat deres forpligtelse til hurtigt og effektivt at medvirke til en undersøgelse vedrørende varecertifikaterne og særligt deres forpligtelse til hurtigt at meddele nøjagtige oplysninger med hensyn til ægtheden af de omtvistede certifikater. Disse tilsidesættelser gør det begrundet at anse det for meget sandsynligt, at de har deltaget i udstedelsen af certifikaterne.

171 Sagsøgeren har herefter angivet de principper, som de tyrkiske myndigheder forekommer at have fulgt med henblik på at afgøre, om et A.TR.1-certifikat er urigtigt eller falsk. Certifikaterne vedrørende frugtsaftkoncentrater med oprindelse i tredjelande forarbejdet i Tyrkiet under ordningen for aktiv forædling og derefter eksporteret er anset for urigtige, fordi de er påtegnet med urette. A.TR.1-certifikater, der er udstedt for frugtkoncentrater, der i Tyrkiet har været underlagt en forsendelsesprocedure (Transit Trade Regime), blev derimod anset for falske. Denne sondring fremgår af den faste tyrkiske repræsentations skrivelser af 10. juli 1998 og 1. oktober 1999 til henholdsvis Kommissionen og OLAF samt af UCLAF's skrivelse af 12. oktober 1999 til Guardia di Finanza (politistyrke, der har til opgave at forebygge økonomiske forbrydelser). Sagsøgerens opfattelse bekræftes af UCLAF's undersøgelsesrapport af 21. december 1998, hvori det er fastslået, at det ikke udelukkende var eksportørerne, der var ansvarlige for situationen, og at det var nødvendigt med dybtgående undersøgelser af toldstedet i Mersin.

172 Sagsøgeren har med henblik på at påvise det manglende samarbejde fra de tyrkiske myndigheders side i forbindelse med den administrative bistand for det første påberåbt sig en skrivelse af 9. januar 1998 fra den faste tyrkiske repræsentation til UCLAF, hvori de tyrkiske myndigheder anfører, at det på det tidspunkt ikke var nødvendigt, at UCLAF's repræsentanter rejste til Tyrkiet. Sagsøgeren har herved anfægtet Kommissionens påstand om, at denne skrivelse ikke vedrørte eksport af æblesaftkoncentrater.

173 Sagsøgeren har for det andet gjort gældende, at den faste tyrkiske repræsentations skrivelse af 10. juli 1998, der er nævnt ovenfor i præmis 41, ikke i overensstemmelse med angivelserne i rubrik 14 i ethvert A.TR.1-certifikat angav, om de 22 certifikater, der er nævnt, var uægte eller urigtige, idet de blot anses for »falske«, et udtryk, der omfatter begge muligheder. Sagsøgeren har herved gjort gældende, at selv om rubrik 14 i ethvert A.TR.1-certifikat har overskriften »Anmodning om undersøgelse« og rubrik 15 »Resultat af undersøgelsen«, er dokumenterne vedrørende den konkrete besvarelse af anmodningerne om undersøgelser af de omtvistede certifikater ikke blevet fremlagt.

- 174 Sagsøgeren har for det tredje gjort gældende, at Kommissionen i punkt C i brev af 26. august 1999 til toldkriminalpolitiet i Köln (Tyskland) nævnte, at OLAF ville anmode de tyrkiske myndigheder om for hvert af de ugyldige certifikater at præcisere, om det drejede sig om en forfalskning eller om et urigtigt certifikat. Sagsøgeren har imidlertid bekræftet, at selskabet ikke ved, om denne anmodning blev fremsat.
- 175 Hvad angår de selvmodsigende udtalelser fra de tyrkiske myndigheder har sagsøgeren gjort gældende, at certifikater med identisk indhold i visse tilfælde er anset for rigtige og i andre tilfælde urigtige, og endelig er certifikater, der tidligere er anset for falske, efterfølgende anset for urigtige. Den dokumentliste, Kommissionen har vedlagt som bilag til svarskriftet, viser, at 28 skrivelser er udvekslet i 1998 og 1999 med de tyrkiske myndigheder, uden at de faktiske omstændigheder har kunnet fastlægges endeligt, og at korrespondancen med den faste tyrkiske repræsentation er ophørt i 1999, idet de tyrkiske myndigheder har nægtet ethvert videre samarbejde med Kommissionen fra 2000.
- 176 Sagsøgeren har som eksempel henvist til A.TR.1-certifikat D 437214, der er gået fra at være falsk i skrivelse af 8. marts 1999 til senere at være urigtig.
- 177 Tilsvarende er A.TR.1-certifikatet D 412662 mellem den 16. juli 1999 og den 27. september 1999 i tre særskilte meddelelser successivt af de tyrkiske myndigheder anset for ukorrekt, delvist korrekt og endelig ægte (skrivelser af 16.7.1999, 19.8.1999 og 27.9.1999).
- 178 Desuden er A.TR.1-certifikat D 141591 indledningsvis anset for falsk (skrivelse af 15.5.1998), efterfølgende for ukorrekt (skrivelse af 19.8.1999) som følge af den omstændighed, at de varer, certifikatet vedrører, ikke var af tyrkisk oprindelse. Sagsøgeren er af den opfattelse, at A.TR.1-certifikat D 141591 skal sidestilles med

A.TR.1-certifikat C 982920 og C 982938, der er anset for ukorrekte og i forhold til hvilke Kommissionen har givet afkald på efteropkrævning af tolden. Hvad angår Kommissionens påstand om, at toldmyndighederne i Ravenna i udtalelse af 12. juni 1998 har anført, at A.TR.1-certifikat D 141591 var falsk, har sagsøgeren svaret, at selskabet ikke har haft adgang til at se denne skrivelse under aktindsigtsproceduren.

179 Ravennas Tribunale civile e penale har bekræftet, at de afgivne oplysninger er selvmodsigende. Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at anklagemyndigheden i Verona (Italien) også har indstillet den strafferetlige undersøgelse af selskabet, idet den bl.a. konkluderede, at kriminalpolitiets gentagne anmodninger med henblik på at opnå beviser var forblevet ubesvarede. Sagsøgeren har gjort gældende, at vedkommende anklager i Verona havde anmodet Guardia di Finanza om at angive, på grundlag af hvilke dokumenter, omstændigheder og beviser de certifikater, der var udstedt af de tyrkiske myndigheder, var blevet anset for materielt falske, uden at de italienske myndigheder havde kunnet få et svar.

180 Sagsøgeren er desuden af den opfattelse, at den omstændighed, at de tyrkiske toldmyndigheder har indrømmet, at af de 103 certifikater, der er gjort til genstand for en kontrol, var 17 — eller 16, hvis man udelukker A.TR.1-certifikat D 437214 — urigtige, betyder, at de tyrkiske toldmyndigheder bevist har påtegnet disse med urette, og derfor er tilstrækkelig til, at der må stilles spørgsmål ved kvaliteten af kontrollen af disse certifikater samt ved nøjagtigheden af de afgivne oplysninger i forbindelse med den gensidige administrative bistand.

181 Sagsøgeren har herved fastslået en parallel med de sager, der gav anledning til dommen om tyrkiske fjernsyn, hvormed det foreliggende tilfælde i modsætning til Kommissionens påstand har nære bånd, herunder bl.a. den omstændighed, at de tyrkiske myndigheder aldrig har udtalt, at de er blevet vildledt af tredjepersoner, og har hindret fastlæggelsen af de faktiske omstændigheder ved deres selvmodsigende udtalelser.

- 182 Hvad angår Kommissionens argument om, at sagsøgeren forsøger at sprede usikkerhed ved at påberåbe sig de tyrkiske myndigheders udtalelser vedrørende de certifikater, der anses for urigtige, og som ikke er omfattet af den foreliggende sag, har sagsøgeren gjort gældende, at den selvmodsigende karakter af de tyrkiske myndigheders forskellige oplysninger om andre certifikater end de omtvistede certifikater er afgørende for vurderingen af samtlige de tyrkiske myndigheders udtalelser, herunder af udtalelserne om de omtvistede certifikater.
- 183 Sagsøgeren har endelig med hensyn til Kommissionens argument om, at visse af meddelelserne fra de tyrkiske myndigheder blot udgjorde mellemkonklusioner, gjort gældende, at bestemmelserne om gensidig bistand hverken foreskriver, at der meddeles sådanne konklusioner eller foreløbige rapporter.
- 184 Kommissionen har afvist sagsøgerens påstande, der har til formål at påvise, at de tyrkiske myndigheder har foretaget forskellige tilsidesættelser af deres samarbejdsforpligtelse, og bestrider, at der foreligger selvmodsigende udtalelser fra de tyrkiske myndigheder.
- 185 Hvad for det første angår samarbejdsforpligtelsen har Kommissionen indledningsvis bemærket, at afgørelse nr. 1/95 og nr. 1/96, hvoraf sagsøgeren udleder en forpligtelse for de tyrkiske myndigheder til af egen drift at samarbejde, først var gældende under associeringsordningens endelige fase og ikke fandt anvendelse på de omtvistede certifikater, der er udfærdiget i overgangsperioden. Disse henhørte i denne henseende kun under artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 4115/86 og artikel 11 i afgørelse nr. 5/72, som ændret ved afgørelse nr. 1/78, der allerede er nævnt i præmis 12.
- 186 Kommissionen har videre gjort gældende, at analogien med dommen om tyrkiske fjernsyn ikke er relevant i det foreliggende tilfælde, fordi den foreliggende sag hviler på helt andre faktiske omstændigheder. Kommissionen har herved anført, at de sager, der gav anledning til dommen om tyrkiske fjernsyn, ikke vedrørte forfalskede

certifikater, men certifikater, der var udstedt af de tyrkiske myndigheder, og som viste sig at være ugyldige, fordi de ikke opfyldte retskravene. I nævnte dom fastslog Retten, at de tyrkiske myndigheder havde tøvet med at afklare situationen, fordi deres samarbejde havde fremvist deres egne overtrædelser. I det foreliggende tilfælde vil de tyrkiske myndigheder ikke kunne ønske at skjule deres eventuelle overtrædelser, da de ikke har deltaget i udfærdigelsen af de omtvistede certifikater. I øvrigt har Retten på ingen måde fastslået, at de tyrkiske myndigheders manglende samarbejde udgjorde et væsentligt indicium for disses deltagelse i ulovlige handlinger, således som sagsøgeren har gjort gældende.

187 Hvad angår sagsøgerens argument om, at de tyrkiske myndigheder vidste, at de med urette havde udstedt 16 eller 17 A.TR.1-certifikater, har Kommissionen endvidere gjort gældende, at det er uden relevans, for så vidt som disse certifikater ikke er genstand for den foreliggende sag, og de importafgifter, der vedrører disse, allerede er blevet tilbagebetalt til sagsøgeren i overensstemmelse med toldkodeksens artikel 239. Den omstændighed, at de tyrkiske myndigheder har anerkendt, at de bevidst har udstedt 16 eller 17 certifikater med urette, indikerer, at de har deltaget i opklaringen af de faktiske omstændigheder uden at bekymre sig om deres anseelse, og udgør et indicium for troværdigheden af deres udtalelser med hensyn til uægheden af de omtvistede certifikater.

188 Hvad angår sagsøgerens argument om, at de tyrkiske myndigheder har undladt at udfylde rubrik 14 og 15 i de omtvistede certifikater, har Kommissionen desuden gjort gældende, at disse rubrikker blot er foreskrevet for de kontroltilfælde, der vedrører certifikaternes indhold, dvs. den virkelige oprindelse af de varer, certifikaterne vedrører. Da de omtvistede certifikater er forfalskninger, har de tyrkiske myndigheder ikke haft nogen grund til efterfølgende at godkende dem ved at udfylde rubrik 14 og 15.

189 Kommissionen har endelig anført, at den ikke deler sagsøgerens opfattelse om, at de tyrkiske myndigheders udtalelser i skrivelse af 9. januar 1998 til UCLAF om, at det ikke var nødvendigt, at UCLAF foretog en kontrol i Tyrkiet, er et indicium for deres medskyldighed. Denne meddelelse henviser efter Kommissionens opfattelse ikke til en efterfølgende kontrol af de omtvistede certifikater, der på dette tidspunkt endnu

ikke var indledt. Kommissionen har dertil anført, at UCLAF, efter at der ad hoc var blevet gennemført foreløbige undersøgelser, foretog en kontrolundersøgelse i Tyrkiet i december 1998, idet undersøgelserne endvidere hurtigt havde gjort det muligt fra den 8. marts 1999 at fastslå, at de omtvistede certifikater ikke var ægte, fordi de var forfalskede.

190 Kommissionen har for det andet gjort gældende, at sagsøgerens påstand om, at de tyrkiske myndigheder var fremkommet med selvmodsigende udtalelser, ligeledes er uden relevans.

191 Kommissionen har indledningsvis anført, at den af sagsøgeren nævnte korrespondance vedrører certifikater, der er anset for ugyldige, men ikke desto mindre ægte, og som ikke er omtvistet i den foreliggende sag. Det drejede sig videre om mellemkonklusioner meddelt under den første fase af undersøgelsen, som kun kunne være midlertidige. De tyrkiske myndigheder har aldrig ændret deres konstatering i skrivelsen af 8. marts 1999, hvorefter de omtvistede certifikater var falske, fordi de ikke var udstedt af de tyrkiske myndigheder.

192 Hvad særligt angår sagsøgeren påstande vedrørende certifikat nr. D 141591 har Kommissionen endelig anført, at de er uden relevans, for så vidt som dette certifikat ikke er anført på listen over forfalskede certifikater, således som anført i de tyrkiske myndigheders skrivelse af 8. marts 1999 og derfor ikke er genstand for den foreliggende sag. Kommissionen har imidlertid gjort gældende, at den ved skrivelse af 3. juni 2002 udtrykkeligt har spurgt de italienske myndigheder, om det pågældende certifikat var forfalsket eller blot unøjagtigt i sit indhold. Ved skrivelse af 6. juni 2002, der blev meddelt Kommissionen ved skrivelse af 7. juni 2002, meddelte toldmyndighederne i Ravenna deres overordnede i Bologna og Rom, at dette varecertifikat af de tyrkiske myndigheder i et notat af 15. maj 1998 blev anset

for falsk. Forfalskningen er også blevet bekræftet af UCLAF som følge af en undersøgelse i Ankara i oktober 1998. Toldmyndighederne i Ravenna anførte desuden, at sagsøgeren hverken havde klaget over den efterfølgende opkrævning af afgifterne som følge af, at forfalskningen blev fastslået, eller indgivet en anmodning om tilbagebetaling, hvorved sagsøgeren åbenlyst anerkendte, at nævnte certifikat var falsk.

Rettens bemærkninger

¹⁹³ Det bemærkes, at i henhold til den lovgivning, der finder anvendelse på de faktiske omstændigheder i sagen, skal de kontraherende parter i associeringsaftalen yde hinanden bistand med henblik på at sikre, at toldlovgivningen anvendes korrekt. Den gensidige bistand har bl.a. til formål at sikre kontrollen af varecertifikaternes ægthed og rigtighed (med hensyn til toldunionens overgangsperiode, jf. artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 4115/86 og artikel 11 i afgørelse nr. 5/72, som ændret ved afgørelse nr. 1/78, med hensyn til toldunionens endelige fase, jf. artikel 2 i bilag 7 til og artikel 29 i afgørelse nr. 1/95 samt artikel 15 i afgørelse nr. 1/96).

¹⁹⁴ Hvad for det første angår sagsøgerens argument om, at den omstændighed, at de tyrkiske myndigheder ikke hurtigt og effektivt medvirkede til undersøgelsen, indikerer, at de har deltaget i udfærdigelsen og udstedelsen af de forfalskede certifikater, bemærkes indledningsvis, at den efterfølgende kontrol af certifikater vedrørende indførsler foretaget af sagsøgeren blev udløst af de tyrkiske myndigheders skrivelse af 15. maj 1998 til toldmyndighederne i Ravenna, hvori det er anført, at certifikat D 141591 er falsk. Efter denne opdagelse foretog UCLAF den første undersøgelse i Tyrkiet i perioden fra den 12. til den 15. oktober 1998, dvs. kun fem måneder efter oplysningerne fra de tyrkiske myndigheder. En anden undersøgelse fandt sted i perioden fra den 30. november 1998 til den 2. december 1998. Herved bemærkes, at en skrivelse fra de tyrkiske myndigheder af 9. januar 1998, hvorefter en

UCLAF-undersøgelse ikke var nødvendig, ifølge sagsøgeren skulle være bevis på deres manglende samarbejde. Det er imidlertid for det første ubestridt, at undersøgelserne vedrørende de omtvistede certifikater først blev indledt efter den 15. maj 1998, og for det andet, at UCLAF's undersøgelser er iværksat inden for en rimelig frist efter opdagelsen af den første forfalskning.

195 Det bemærkes endvidere, at de undersøgelser, de tyrkiske myndigheder har foretaget, vedrører et meget stort antal certifikater — flere hundrede, herunder de 103 certifikater, der er fremlagt af sagsøgeren — men at listen over de certifikater, som de tyrkiske myndigheder anser for falske, ikke desto mindre blev sendt til toldmyndighederne i Ravenna ved skrivelse af 8. marts 1999, dvs. mindre end tre måneder efter afslutningen af den sidste af UCLAF's undersøgelser i Tyrkiet.

196 Endelig skal mængden af korrespondancen mellem Fællesskabets myndigheder og de tyrkiske myndigheder angående de omtvistede certifikater fremhæves. Herved bemærkes, at sagsøgerens påstand om, at de tyrkiske myndigheder og særligt den faste tyrkiske repræsentation har nægtet at samarbejde med Kommissionen siden 2000, ikke er understøttet af noget bevis. Ordlyden af anklagemyndigheden i Veronas beslutning om at indstille undersøgelsen med hensyn til sagsøgeren gør det heller ikke i sig selv muligt at udlede nogen gyldig konsekvens for den foreliggende sag. I beslutningen nævner vedkommende anklager blot vanskelighederne ved at finde beviser uden dog at angive, hvem der er ansvarlige for disse vanskeligheder. Dette argument er derfor ikke begrundet og skal forkastes.

197 For det andet bemærkes, at sagsøgeren har påstået, at de tyrkiske myndigheder har hindret fastlæggelsen af de faktiske omstændigheder ved at afgive selvmodsigende oplysninger angående kontrollen af varecertifikaters rigtighed og ægthed. Sagsøgeren har herved henvist til tre specifikke certifikater, dvs. A.TR.1-certifikat D 437214, D 141591 og D 412662, som er kvalificeret forskelligt i forskellige meddelelser fra de tyrkiske myndigheder.

198 Det er, således som Kommissionen har bemærket, korrekt, at kun A.TR.1-certifikat D 437214 er et af de omtvistede certifikater, idet de to andre ikke er omfattet af den foreliggende sag. Imidlertid skal det også bemærkes, at sagsøgeren har støttet sig på eventuelle selvmodsigelser vedrørende de pågældende tre certifikater med henblik på at bevise, at de tyrkiske myndigheders oplysninger vedrørende samtlige de fremlagte varecertifikater er unøjagtige. Da en mangelfuld procedure for kontrol af certifikaternes ægthed kan udgøre en grov tilsidesættelse de tyrkiske myndigheders side af deres forpligtelser i henhold til associeringsaftalen, er det også nødvendigt at undersøge relevansen af sagsøgerens påstande for så vidt angår de certifikater, der ikke er omtvistet i denne sag.

199 Hvad angår certifikat D 141591 bemærkes, at det fremgår af meddelelserne i sagen, at de tyrkiske myndigheder i starten anså det for falsk og senere for ukorrekt. Det var konstateringen af denne tvetydige kvalifikation, der var baggrunden for en anmodning om afklaring fra Kommissionen af 3. juni 2002. Det fremgår af besvarelsen af denne anmodning, der er leveret af de italienske myndigheder ved skrivelse af 7. juni 2002, at konstateringen af, at det pågældende certifikat er forfalsket, efterfølgende er bekræftet af de tyrkiske myndigheder i skrivelse af 8. marts 1999, hvorved de endelige resultater af undersøgelserne i Tyrkiet meddeles. Det fremgår desuden af denne meddelelse af 7. juni 2002, at konstateringen af forfalskningen af nævnte certifikat også er støttet på konklusionerne af den undersøgelse, UCLAF foretog i Tyrkiet i oktober 1998. Det må derfor konkluderes, at enhver eventuel selvmodsigelse vedrørende kvalifikationen af dette certifikat har kunnet afklares siden oktober 1998, og at der ikke har været tvivl om dets uægthed siden den 8. marts 1999. Det bemærkes endelig, at certifikatet ikke er et af de certifikater, der er tvist om i denne sag. Sagsøgeren har hverken anlagt sag til prøvelse af afgiftsopkrævningen som følge af konstateringen af forfalskningen eller nedlagt påstand om tilbagebetaling af de opkrævede afgifter, og selskabet har således implicit anerkendt, at det pågældende certifikat er uægte.

200 Hvad angår certifikat D 412662 bemærkes, at de tyrkiske myndigheder i skrivelse af 16. juli 1999 har anset det for ukorrekt, idet de varer, det angår, ikke havde oprindelse i Tyrkiet. De tyrkiske myndigheder har efterfølgende ved skrivelse af 10. august 1999 oplyst OLAF, at de havde begået en fejl, og at det pågældende

certifikat måtte anses for delvis ukorrekt, for så vidt som en del af de varer, det vedrørte, ikke var af tyrkisk oprindelse. Denne sidste konstatering blev bekræftet ved skrivelse af 19. august 1999 rettet til toldmyndighederne i Ravenna. Det fremgår af de nævnte tre meddelelser, at de tyrkiske myndigheder ikke har modsagt sig selv inden for rammerne af det administrative samarbejde med Fællesskabets myndigheder, men at de blot har suppleret og delvis ændret den oprindelige meddelelse af 16. juli 1999.

201 Den selvmodsigelse, som sagsøgeren har identificeret, følger af indholdet af en efterfølgende meddelelse af 27. september 1999 rettet til sagsøgerens moderselskab, Steinhauser, hvori de tyrkiske myndigheder anfører, at certifikat D 411262 er korrekt. Herved bemærkes indledningsvis, at denne skrivelse ikke er sendt inden for rammerne af samarbejdet mellem toldmyndighederne og derfor ikke indeholder det officielle resultat af proceduren for kontrol af varecertifikaterne. Det er desuden muligt, at de tyrkiske myndigheder ikke har vist sig særligt ivrige i deres forhold med sagsøgeren og således har undladt at oplyse, at det pågældende certifikat kun var delvist korrekt. Det må derfor konkluderes, at sagsøgeren ikke heraf kan udlede nogen konsekvenser af betydning for tilfældet i denne sag. Denne konklusion svækkes ikke af den omstændighed, at Ravennas Tribunale civile e penale ved dom af 20. december 2000 har henvist til den fejl, de tyrkiske myndigheder begik ved den oprindelige kvalificering af dette certifikat.

202 Hvad angår certifikat D 437214 fremgår det af præmis 120 ff. ovenfor, at de tyrkiske myndigheder synes på et givet tidspunkt at have ændret deres oprindelige konstatering af, at dette certifikat var falsk. Det bemærkes ikke desto mindre, at en sådan selvmodsigelse ikke fremgår klart på grund af den manglende præcision af de udtryk, der er anvendt i de tyrkiske myndigheders skriftlige meddelelser. Desuden bemærkes, at de tvetydige oplysninger, de tyrkiske myndigheder har fremsendt, er gjort til genstand for en anmodning om afklaring fra Kommissionen. En efterfølgende kontrol har gjort det muligt uden nogen risiko for tvivl at bekræfte, at den oprindelige kvalifikation af nævnte certifikat var korrekt, og at det faktisk drejede sig om et falskt certifikat.

- 203 Det følger af det ovenfor anførte, at de selvmodsigelser, som sagsøgeren har påberåbt sig, ikke gør det muligt at fastslå åbenlyse uregelmæssigheder ved den procedure for kontrol af certifikaternes ægthed, som de tyrkiske myndigheder har gennemført. De tvetydigheder, der er fremhævet i forbindelse med samarbejdet mellem toldmyndighederne, vedrører kun to certifikater, dvs. A.TR.1-certifikat D 437214 og D 141591. Det bemærkes i øvrigt, at de tvetydige udtalelser vedrørende kvalifikationen af nævnte certifikater er gjort til genstand for anmodninger om afklaringer, og at certifikaternes endelige kvalifikation har kunnet fastlægges med sikkerhed. De punktvis tvetydige udtalelser fra de tyrkiske myndigheder vedrører blot et meget begrænset antal certifikater i forhold til det samlede antal kontrollerede certifikater. Disse udtalelser, der er blevet afklaret efterfølgende, kan derfor ikke i sig selv anses for at være grove tilsidesættelser af den forpligtelse til at yde administrativ bistand, der følger af associeringsaftalen og gennemførelsesbestemmelserne hertil. Følgelig kan de tyrkiske myndigheder ikke tilskrives nogen forsømmelse i denne henseende.
- 204 Hvad for det tredje angår sagsøgerens argument om, at de tyrkiske myndigheder har undladt at udfylde rubrik 14 og 15 i varecertifikaterne, skal det blot bemærkes, at disse rubrikker vedrører kontrollen af varernes virkelige oprindelse og disses overensstemmelse med certifikatets indhold. Da de tyrkiske myndigheder havde konkluderet, at certifikaterne var falske, var de ikke forpligtet til at udfylde rubrik 14 og 15, for så vidt som der pr. definition ikke kan opstå spørgsmål om varernes overensstemmelse med uægte dokumenter.
- 205 Endelig bemærkes, at sagsøgeren har støttet sig på en påstand, hvorved selskabet prøver at genskabe den metode, de tyrkiske myndigheder havde anvendt for at anse visse certifikater for ukorrekte og andre certifikater for forfalskede, selv om de var identiske. Herved bemærkes, at sagsøgerens påstand ikke er understøttet af noget bevis, hvorfor den må forkastes på grund af manglende bevis.
- 206 Alle sagsøgerens argumenter om, at de tyrkiske myndigheder har tilsidesat reglerne om administrativ bistand, må derfor forkastes som ubegrundede.

e) Om de supplerende indicier

Sagsøgerens argumenter

- 207 Sagsøgeren har påstået, at andre forhold beviser flere forsømmelser fra de tyrkiske myndigheders side, der udgør en særlig situation for selskabet.
- 208 Sagsøgeren har for det første anført, at toldmyndighederne i Mersins individuelle forsømmelse var en konsekvens af de tyrkiske myndigheders generelle og strukturerede forsømmelse. Sagsøgeren har til støtte for denne påstand indledningsvis gjort gældende, at selskabets repræsentant, Thomas Nothelfer, under en forhandling i Ankara med en funktionær fra de centrale tyrkiske toldmyndigheder blev oplyst, at det var besluttet at indlede en strafferetlig undersøgelse for at kontrollere samtlige varecertifikater. Hvad angår Kommissionens argumenter om, at en sådan strafferetlig undersøgelse blot styrker de tyrkiske toldmyndigheders troværdighed, har sagsøgeren anført, at Kommissionen burde have vidst, at det blot drejede sig om en af disse myndigheders undskyldninger for at give udtryk af at have handlet. Der er ikke faktisk blevet foretaget nogen strafferetlig undersøgelse af de udstedte certifikater.
- 209 Det følger videre af indholdet af en anden forhandling foretaget af sagsøgerens repræsentanter med hr. Dogran fra den tyrkiske premierministers afdeling for økonomiske anliggender, at Republikken Tyrkiet i det væsentlige bekymrede sig om den økonomiske udvikling af dets virksomheder, idet den ignorerede indholdet og betydningen af reglerne om præferenceordningen og om varers oprindelse. Denne holdning svarede til de konstateringer, der blev foretaget i de sager, der gav anledning til dommen om tyrkiske fjernsyn, og det var først senere, at UCLAF informerede de tyrkiske myndigheder om, at pligten til at overholde præference-

reglerne var vigtig. Sagsøgeren har herved i replikken fremhævet, at den tyrkiske premierministers forvaltning, i modsætning til det af Kommissionen hævdede, burde have haft kendskab til betingelserne for udfærdigelse af varecertifikater.

- 210 Sagsøgeren har for det andet anført, at selskabet har indgivet en klage over hr. Akman, der leder det tyrkiske selskab af samme navn, via et advokatkontor i Ankara. Anklagemyndigheden i Mersin har imidlertid suspenderet undersøgelserne i 2001, uden at sagsøgerens repræsentanter indtil nu er blevet oplyst om grunden til denne suspension af undersøgelserne til trods for gentagne anmodninger. Sagsøgeren formoder, at det er blevet fastslået, at de 32 omtvistede A.TR.1-certifikater er blevet påtegnet med ægte stempler fra de tyrkiske toldmyndigheder, og at den kompetente anklagemyndighed derfor har fået ordre fra Ankara om at indstille sagen.
- 211 Sagsøgeren har i replikken anfægtet Kommissionens argumentation om, at afslutningen af den strafferetlige forfølgning af hr. Akman kunne skyldes, at denne ikke har deltaget i forfalskningerne. Sagsøgeren har indledningsvis anført, at det ikke er sikkert, at denne forfølgning faktisk er blevet indledt. Sagsøgeren har videre anført, at hvis det forudsættes, at der har fundet forfalskninger sted, ville det hovedsageligt have været hr. Akman, der fik fordel heraf. Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at det fremgår af UCLAF's undersøgelsesrapport af 23. december 1998, at Kommissionens tjenestemænd havde forhandlet med hr. Bolat fra anklagemyndigheden i Mersin, som havde givet dem en kopi af alle de certifikater, hvorpå hr. Akmans navn var anført. Sagsøgeren er af den opfattelse, at Kommissionen ikke har modtaget svar på den anmodning, der blev fremsat under disse forhandlinger, om at blive informeret om resultatet af disse undersøgelser.
- 212 Sagsøgeren har for det fjerde påstået, at Kommissionen synes at have nået »grænserne for det mulige« i de undersøgelser, den foretog i Tyrkiet angående udfærdigelsen af de omtvistede certifikater. Sagsøgeren har anført, at UCLAF hverken havde adgang til toldregistre i toldstedet i Mersin eller til at tale med de

kompetente tjenestemænd. Efter sagsøgerens opfattelse er grunden til, at UCLAF ikke kunne foretage en mere grundig undersøgelse, at det ville have afsløret, at et stort antal varer med oprindelse i tredjelande af hensyn til den økonomiske udvikling og i samarbejde med Tyrkiets øverste politiske myndigheder var blevet eksporteret fra Mersin til Det Europæiske Fællesskab under anvendelse af A.TR.1-certifikatet.

- 213 Kommissionen har for det første anfægtet sagsøgerens påstande angående Kommissionens diskussioner med de tyrkiske myndigheder. Kommissionen er af den opfattelse, at de centrale toldmyndigheder i Ankaras indrømmelse af, at alle A.TR.1-certifikaterne var gjort til genstand for en strafferetlig undersøgelse, styrkede troværdigheden af konklusionerne i ovennævnte skrivelse af 8. marts 1999, hvorefter disse certifikater ikke er udstedt af de tyrkiske toldmyndigheder. Kommissionen er desuden af den opfattelse, at sagsøgerens påstand om, at hr. Dogran hverken havde kendskab til indholdet eller betydningen af reglerne om varers oprindelse og om præferenceordningen, også er uden betydning, for så vidt som hr. Dogran, der var fra afdelingen for økonomiske anliggender i den tyrkiske premierministers forvaltning, ikke kunne kræves at have kendskab til disse.
- 214 Kommissionen har for det andet gjort gældende, at suspensionen af straffesagen mod hr. Akman kunne skyldes den omstændighed, at han selv var i god tro og således ikke havde deltaget i forfalskningerne. Desuden er det kun i et meget lille antal love om strafferetlig retspleje, at der foreskrives en forpligtelse til at begrunde suspensionen af en undersøgelsesprocedure over for en klager.
- 215 Hvad for det tredje angår sagsøgerens påstand om, at Kommissionen og UCLAF i deres undersøgelse er stødt på »grænserne for det mulige« på grund af manglende samarbejde med de tyrkiske myndigheder, har Kommissionen anført, at disse har samarbejdet fuldt ud, og at UCLAF har kunnet gennemføre sine undersøgelser korrekt i Tyrkiet, idet den ikke har konstateret nogen falske erklæringer, således som det fremgår af undersøgelsesrapporterne af 9. og 23. december 1998.

Rettens bemærkninger

- 216 Hvad indledningsvis angår sagsøgerens påstande vedrørende selskabets repræsentanters diskussioner med hr. Dogran fra den tyrkiske premierministers afdeling for økonomiske anliggender, bemærkes, at de er uden relevans. Spørgsmålet om, hvorvidt en tjenestemand som hr. Dogran har kendskab til reglerne om præferenceordningen og om udfærdigelse af varecertifikater, kan ikke have nogen betydning for de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag. Det skal tilsvarende med hensyn til sagsøgerens påstand om, at en tjenestemand fra de centrale tyrkiske toldmyndigheder har udtalt, at der var indledt en strafferetlig undersøgelse for at undersøge varecertifikaterne, blot bemærkes, at den ikke blot er uden relevans, men at den desuden ikke er understøttet af noget bevis.
- 217 Hvad videre angår sagsøgerens argumentation vedrørende suspensionen af den strafferetlige forfølgning af hr. Akman, der leder det tyrkiske selskab af samme navn, som blev indledt af anklagemyndigheden i Mersin, kan denne heller ikke tiltrædes. Selv hvis det blev bevist, at sagsøgeren ikke er blevet oplyst om baggrunden for denne suspension, giver dette under alle omstændigheder ikke mulighed for at formode, at sagsøgerens klage ikke har givet resultat, fordi anklagemyndigheden i Mersin er blevet klar over, at de omtvistede certifikater ikke var forfalskninger. Herved bemærkes for det første, at det drejer sig om et spørgsmål om tyrkisk strafferet, og for det andet, at sagsøgeren end ikke har forsøgt at bevise, at selskabet som klager og i henhold til den relevante tyrkiske lovgivning havde ret til at blive oplyst om grundene til, at undersøgelsen blev indstillet. Sagsøgeren har heller ikke fremlagt noget bevis, hvoraf det kan udledes, at de tyrkiske myndigheder ikke har efterkommet en anmodning fra Kommissionen om at blive oplyst om resultatet af de strafferetlige undersøgelser.
- 218 Hvad angår sagsøgerens argumentation om, at UCLAF under sine undersøgelser i Tyrkiet er stødt på forskellige hindringer skabt af de tyrkiske myndigheder, bemærkes endelig, at den ikke er understøttet af noget som helst bevis. Sagsøgeren har ikke støttet sig på noget bevis, der giver anledning til at formode, at UCLAF ikke

har kunnet foretage en dybtgående undersøgelse, navnlig hos toldmyndighederne i Mersin. Det manglende samarbejde modsiges desuden af indholdet af undersøgelsesrapporterne af 9. og 23. december 1998, hvoraf det fremgår, at de tyrkiske myndigheder har samarbejdet.

219 Det må derfor konkluderes, at ingen af de forhold, sagsøgeren har påberåbt sig, kan udgøre en grov tilsidesættelse fra de tyrkiske myndigheders side af deres forpligtelser i henhold til associeringsaftalen og gennemførelsesbestemmelserne hertil.

220 Det andet anbringendes andet led skal således forkastes som ubegrundet.

3. Om forsømmelser, der kan tilskrives Europa-Kommissionen

221 Sagsøgeren har i det væsentlige gjort gældende, at Kommissionen groft har tilsidesat sine forpligtelser til at beskytte sagsøgeren og andre berørte importører. De forsømmelser, der kan tilskrives Kommissionen, følger af 1) manglende tilsyn med og kontrol af de tyrkiske myndigheders anvendelse af præferenceordningen, 2) manglende meddelelse til de nationale toldmyndigheder af aftryk af de stempler og underskrifter, der anvendes af de tyrkiske myndigheder, 3) tilsidesættelse af pligten til at advare importørerne i tide, og 4) en urigtig vurdering af de faktiske omstændigheder under de undersøgelser, der er foretaget i Tyrkiet.

a) Om manglende regelmæssig kontrol af præferenceordningen

Parternes argumenter

- 222 Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at de tyrkiske myndigheder ikke forstod reglerne om varers oprindelse. Selskabet har til støtte for denne påstand henvist til sine repræsentanters konstateringer under deres forhandlinger i Ankara og Mersin med de tyrkiske myndigheder. Sagsøgeren har anført, at der altid fulgte godkendelser af forskellig art udstedt af den tyrkiske premierministers kontor for økonomiske anliggender med udstedelsen af et A.TR.1-certifikat. I andre tilfælde har de kompetente tyrkiske myndigheder desuden også påtegnet A.TR.1-certifikater uden at tage hensyn til varernes oprindelse, idet de er åbenlyst uvidende om, at denne praksis er ulovlig. Sagsøgeren har herved draget en parallel til de sager, der gav anledning til dommen om tyrkiske fjernsyn, hvori Retten fastslog, at de kompetente tyrkiske myndigheder i en periode, der var næsten identisk med den, der dækker de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag, ikke havde overholdt de gældende toldregler med henblik på at drage fordel af den nye toldunion med Det Europæiske Fællesskab for fremme deres egen økonomi.
- 223 Ifølge sagsøgeren anvendes bestemmelserne om udfærdigelse og udstedelse af A.TR.1-varecertifikater i dag i det væsentlige korrekt og mere strengt. Denne forandring er imidlertid først indtrådt efter UCLAF's undersøgelser i Tyrkiet og uden tvivl også på grund af diskussionerne mellem Kommissionen og de tyrkiske myndigheder som følge af de sager, der gav anledning til dommen om tyrkiske fjernsyn, og den foreliggende sag.
- 224 Sagsøgeren har for det andet gjort gældende, at Kommissionen ikke har sørget for at føre tilsyn med de regler, der følger af associeringsaftalen, som den skal sikre i

henhold til artikel 211 EF og princippet om god forvaltningsskik. Kommissionen havde en særlig forpligtelse ved overvågningen af præference- og oprindelsesaftalerne indgået mellem Kommissionen og tredjelande.

- 225 Sagsøgeren har understreget, at det i artikel 26 i afgørelse nr. 1/95 udtrykkeligt foreskrives, at det er nødvendigt at sikre, at toldunionen fungerer effektivt, og at præferencearrangementerne forbedres, idet associeringsrådet selv med regelmæssige mellemrum skal behandle forbedringerne af disse præferencearrangementer. Kommissionen var endvidere under oprettelsen af toldunionen i konstant kontakt med de kompetente myndigheder i Tyrkiet via associeringsrådet og toldudvalget, hvori Kommissionen er repræsenteret. Disse burde have som deres hovedopgave at sikre, at bestemmelserne om varers oprindelse blev overholdt og blev gjort til genstand for lovlig indførelse samt konstant kontrol i Tyrkiet.
- 226 Sagsøgeren har hævdet, at Kommissionen har tilsidesat sin pligt til omhu, idet den ikke i tide har henvendt sig til toldsamarbejdsudvalget med henblik på at afklare situationen og træffe foranstaltninger til at sikre, at de tyrkiske toldmyndigheder overholdt associeringsrådets afgørelser. Sagsøgeren har herved anført, at selskabet ikke forstår Kommissionens argument om, at associeringsrådet eller Det Blandede Udvalg for Toldunionen kun kunne træffe afgørelse ved enstemmighed. Da associeringsrådet træffer afgørelser, som de tyrkiske og de europæiske toldmyndigheder er forpligtede til at overholde, følger Kommissionens grove forsømmelse dels af den omstændighed, at den ikke har indhentet oplysninger om overholdelsen af associeringsrådets afgørelser, det være sig i toldudvalget eller i Tyrkiet, dels af den omstændighed, at den ikke benyttede sig af den mulighed, den fik ved de sager, der gav anledning til dommen om tyrkiske fjernsyn, til fra 1993 eller 1994 at foretage en forstærket kontrol af overholdelsen af reglerne om oprindelse på området for landbrugsprodukter.
- 227 Sagsøgeren har for det tredje tilføjet, at Kommissionens forpligtelse til at udvise omhu var udvidet med hensyn til Republikken Tyrkiet, navnlig på grund af de tyrkiske myndigheders tidligere forsømmelser, der blev fastslået i dommen om

tyrkiske fjernsyn. Sagsøgeren har desuden gjort gældende, at eksporten af tyrkiske varer til Fællesskabet er steget kraftigt i den periode, der ligger samtidig med de omtvistede indførsler. Kommissionen har ikke kunnet acceptere denne væsentlige forøgelse af eksporten uden at kræve dels fremlæggelse af aftryk af stempler og underskrifter, dels en tilstrækkelig kontrol af oprindelsescertifikater inden for rammerne af kontrolproceduren.

228 Den omstændighed, at der inden for rammerne af denne kontrolprocedure er fremsendt selvmodsigende og vildledende oplysninger, burde havde fået Kommissionen at foretage supplerende kontroller. Denne kontrolforpligtelse er endelig endnu mere styrket på grund af den omstændighed, at de tyrkiske myndigheder ikke har anvendt bagsiden af A.TR.1-certifikaterne til at give et klart svar om gyldigheden af disse.

229 Kommissionen har for det første bestridt enhver analogi med de sager, der gav anledning til dommen om tyrkiske fjernsyn. Kommissionen har indledningsvis gjort gældende, at det foreliggende tilfælde er meget forskelligt fra de nævnte sager, idet den foreliggende sag omhandler en forfalskning af oprindelsescertifikater, der er foretaget af tredjemænd, og hvori de tyrkiske myndigheder ikke har deltaget. De tyrkiske myndigheders manglende oplysninger eller tilsidesættelser af reglerne er derfor uden relevans, da disse ikke har deltaget i forfalskningen af de 32 omtvistede certifikater. Kommissionen finder det ikke desto mindre nødvendigt for at påvise, at sagsøgerens påstand er urigtig, at opregne de forskelle, det foreliggende tilfælde fremviser i forhold til de faktiske omstændigheder, der lå til grund for dommen om tyrkiske fjernsyn.

230 Ifølge Kommissionen er det således i dommen om tyrkiske fjernsyn (præmis 261) anført, at de tyrkiske myndigheder ventede mere end 20 år på at gennemføre bestemmelserne i associeringsaftalen og tillægsprotokollen vedrørende udligningsafgift. Desuden havde Kommissionen ikke kontrolleret denne gennemførelse korrekt. I det foreliggende tilfælde er de omhandlede certifikater derimod forfalsket uden de tyrkiske myndigheders deltagelse. I samme dom (præmis 262) fastslog

Retten videre, at relevante afgørelser fra associeringsrådet ikke havde været offentliggjort i EF-Tidende, hvorimod alle de retsakter, der finder anvendelse i den foreliggende sag, er blevet lovligt offentliggjort. Endelig havde Kommissionen først reageret fire år efter indgivelsen af den første klage om, at der var problemer vedrørende anvendelsen af de pågældende bestemmelser, hvorimod Kommissionen i det foreliggende tilfælde straks handlede i forhold til de tyrkiske myndigheder.

231 Kommissionen har for det andet gjort gældende, at den omfangsrige korrespondance, der er udvekslet med de kompetente tyrkiske myndigheder, og den omstændighed, at UCLAF har gennemført en undersøgelse i Tyrkiet relativt kort tid efter de første mistanker om forfalskninger, i sig selv beviser, at Kommissionen ikke har tilsidesat sine forpligtelser til at undersøge og kontrollere præferenceordningen.

232 Kommissionen har for det tredje understreget, at sagsøgeren har overset den omstændighed, at det i henhold til associeringsaftalen og til de relevante afgørelser fra associeringsrådet eller Det Blandede Udvalg for Toldunionen var Republikken Tyrkiet og ikke Kommissionen, der havde kompetence til at sørge for, at oprindelsesreglerne blev overholdt i Tyrkiet. Kommissionen har anført, at selv om den under ingen omstændigheder har ladet Republikken Tyrkiet handle, som den ville, har Kommissionen begrænset sig til at anmode den tyrkiske regering om udtalelser og til i givet fald at foretage kontrol på stedet. Ligeledes ville associeringsrådet og Det Blandede Udvalg for Toldunionen — selv om de havde været kompetente på området, hvilket ikke er tilfældet — være blandede organer, der kun kunne træffe afgørelse med enstemmighed (associeringsaftalens artikel 23, stk. 3), og Kommissionen ville således ikke have kunnet pålægge noget som helst inden for disse rammer mod de tyrkiske repræsentanters vilje. Samtlige associeringsrådets afgørelser var ikke desto mindre blevet anvendt, og der var foretaget punktuelle kontroller af medlemsstaternes toldmyndigheder. Kommissionen har desuden hævdet regelmæssigt at have forelagt de tyrkiske myndigheder alle problemer, der er opstået inden for rammerne af præferenceordningen, idet alle disse forhold er blevet afklaret af myndighederne.

- 233 Hvad angår sagsøgerens argument om, at de tyrkiske myndigheders selvmodsigende udtalelser angående de omtvistede certifikater burde havde begrundet en udvidet kontrol fra Kommissionens side, har Kommissionen endelig anført, at da der ikke har været nogen selvmodsigende udtalelser, er dette argument uden relevans.

Rettens bemærkninger

- 234 Hvad angår de påståede forsømmelser vedrørende tilsynet med og kontrollen af anvendelsen af associeringsaftalen bemærkes, at i medfør af artikel 211 EF og princippet om god forvaltningsskik havde Kommissionen pligt til at sikre, at associeringsordningen blev anvendt korrekt (dommen om tyrkiske fjernsyn, præmis 257 og den deri nævnte retspraksis). Denne forpligtelse følger ligeledes af associeringsaftalen og af en række afgørelser truffet af associeringsrådet (dommen om tyrkiske fjernsyn, præmis 258).
- 235 I det foreliggende tilfælde er det ikke lykkedes for sagsøgeren at bevise, at Kommissionen ikke har gjort, hvad der var nødvendigt for at sikre en korrekt anvendelse af associeringsaftalen.
- 236 Hvad angår sagsøgerens argument om, at de tyrkiske myndigheder ikke forstod reglerne om oprindelsen af de varer, der kan være omfattet af præferenceordningen, bemærkes indledningsvis, at det er uden relevans, for så vidt som de omtvistede certifikater ikke er udstedt af disse myndigheder. Som det fremgår ovenfor af præmis 150 ff., har sagsøgeren ikke været i stand til at bevise, at de tyrkiske myndigheder har deltaget i udfærdigelsen af disse certifikater.

- 237 Hvad videre angår sagsøgerens argument om, at Kommissionen burde have krævet en forstærket kontrol af Republikken Tyrkiets anvendelse af reglerne om udfærdigelse af oprindelsescertifikater dels på grund af den væsentlige stigning i importen fra Tyrkiet dels på grund af de konstateringer, der blev foretaget i de sager, der gav anledning til dommen om tyrkiske fjernsyn, skal det blot bemærkes, at det er uden relevans.
- 238 Sagsøgeren har støttet sig på generelle udsagn om, at de tyrkiske myndigheder systematisk tilsidesætter associeringsaftalen, uden dog at understøtte disse udsagn med beviser. Sagsøgeren kan desuden ikke med føje ud fra det, Retten har fastslået i dommen om tyrkiske fjernsyn, nå til den generelle konklusion, at hele proceduren for de tyrkiske myndigheders udfærdigelse af varecertifikater systematisk er i strid med oprindelsesreglerne. Selv hvis det måtte antages, at Kommissionen var forpligtet til at udøve en udvidet kontrol med anvendelsen af associeringsaftalen, bemærkes endelig, at UCLAF, således som det fremgår ovenfor af præmis 194, har foretaget undersøgelser i Tyrkiet, efter at de første indicier for forfalskninger af varecertifikater fremkom, og at Kommissionen derfor faktisk har sørget for en rigtig anvendelse af associeringsaftalen.
- 239 Hvad angår sagsøgerens argumenter om Kommissionens forpligtelse til at henvende sig til associeringsrådet eller Det Blandede Udvalg for Toldunionen, der er indført ved artikel 52 i afgørelse nr. 1/95, bemærkes, at de ikke er relevante. Associeringsrådets hovedopgave er ifølge associeringsaftalens artikel 22 at træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre aftalens funktion, og at den overholdes af de kontraherende parter (dommen om tyrkiske fjernsyn, præmis 274). Det Blandede Udvalg for Toldunionen har ligeledes i medfør af artikel 52, stk. 1, i afgørelse nr. 1/95 til opgave at sørge for, at toldunionen fungerer tilfredsstillende, ved bl.a. at fremsætte henstillinger til associeringsrådet. I artikel 52, stk. 2, i afgørelse nr. 1/95 bestemmes desuden, at de kontraherende parter i Det Blandede Udvalg for Toldunionen rådfører sig med hinanden om alle spørgsmål vedrørende afgørelsens gennemførelse, der giver anledning til vanskeligheder for én af dem.

- 240 Det må fastslås, at sagsøgeren i betragtning af det ovenfor anførte ikke har været i stand til at bevise, at Kommissionen er stødt på vanskeligheder inden for rammerne af den administrative bistand, der er aftalt med Republikken Tyrkiet, som begrundet diskussioner i disse organer om vedtagelse af særlige foranstaltninger til hindring heraf. Hvad navnlig angår de tyrkiske myndigheders tvetydige udtalelser angående tre varecertifikater bemærkes blot, at det fremgår ovenfor af præmis 203, at ikke blot kan disse ikke give anledning til spørgsmål om lovligheden af kontrolproceduren, men at de tyrkiske myndigheder endog samarbejdede med Kommissionen, da denne anmodede om afklaringer.
- 241 Hvad angår den analogi, som sagsøgeren har forsøgt at drage til de faktiske omstændigheder, der gav anledning til dommen om tyrkiske fjernsyn, bemærkes, at disse ikke er sammenlignelige med de faktiske omstændigheder, der er undersøgt under den foreliggende sag. I de sager, der gav anledning til dommen om tyrkiske fjernsyn, fastslog Retten, at de tyrkiske myndigheder havde udvist grove forsømmelser og herunder ikke havde gennemført bestemmelser fra associeringsrådet, hvilke bestemmelser berørte samtlige udførsler af fjernsyn fra Tyrkiet. Disse forsømmelser havde bidraget til, at der kunne forekomme uregelmæssigheder med hensyn til udførsler, hvorved eksportører placeredes i en særlig situation som omhandlet i toldkodeksens artikel 239 (dommen om tyrkiske fjernsyn, præmis 255 og 256).
- 242 I det foreliggende tilfælde er sådanne forsømmelser, der berører den samlede eksport af frugtsaft, ikke blevet godtgjort for så vidt angår de omtvistede certifikater. Det bemærkes, at de tyrkiske myndigheders forsømmelser, der udgør en særlig situation, og som er anført i den anfægtede afgørelse, udelukkende vedrører varecertifikater, der er fremlagt af sagsøgeren, som med urette var udfærdiget af de tyrkiske toldmyndigheder. Det er i forhold til disse certifikater, Kommissionen har fundet, at de kompetente tyrkiske myndigheder vidste eller burde have været vidende om, at de varer, for hvilke de udstedte oprindelsescertifikater, ikke opfyldte de krævede betingelser for at være omfattet af præferencebehandlingen. Der er derimod som fastslået ovenfor ikke konstateret nogen forsømmelser fra de tyrkiske myndigheders side, der har bidraget til udfærdigelsen af de 32 omtvistede certifikater.

243 Sagsøgerens argumenter må derfor forkastes som ubegrundede.

b) Om manglende meddelelse af aftryk af stempler og underskrifter

Parternes argumenter

244 Sagsøgeren har anført, at Kommissionen, idet den ikke har meddelt medlemsstaterne, særligt den italienske regering, aftryk af de stempler og underskrifter, der anvendes af de tyrkiske udførselstoldsteder, særligt af stemplerne og underskrifterne fra Mersin, groft har tilsidesat disse forpligtelser over for importører såsom sagsøgeren. Ifølge sagsøgeren påhviler det i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 93, der i medfør af toldkodeksens artikel 20 også finder anvendelse inden for rammerne af associeringsaftalen, Kommissionen at føre tilsyn med, at de tyrkiske toldmyndigheder tilsendte den disse aftryk.

245 Sagsøgeren har herved fremført, at de tyrkiske myndigheder har erkendt deres forpligtelse til at sende Kommissionen disse aftryk og har bekræftet, at de faktisk har sendt i det mindste de stempler, der anvendes i Mersin. Denne tilsidesættelse er så meget desto grovere, som de officielle stempler, der anvendes af toldstedet i Mersin, var meget slidte, og deres aftryk derfor var meget svage. Sagsøgeren har erindret om, at stemplerne og underskrifterne er et væsentligt middel til at fastslå — herunder for Kommissionen — hvorvidt de tyrkiske toldmyndigheder har deltaget i udfærdigelsen af de omtvistede certifikater, og samtidig fremmer en bedre kontrol af de certifikater, der fremlægges af importørerne.

246 De kompetente italienske toldmyndigheder ville i det foreliggende tilfælde have været bedre i stand til at foretage sammenligninger, hvis Kommissionen havde

tilsendt dem alle stemplerne og modelunderskrifterne fra toldstedet i Mersin, og hvis Kommissionen havde ført tilsyn med, at disse stempler blev fornyet inden for faste frister. Enten ville klagepunktet angående forfalskningen ikke have været blevet fremsat, eller det ville, i tilfælde af forfalskning, have været blevet opdaget og afklaret allerede ved de første indførsler, der er tvist om.

- ²⁴⁷ Kommissionen har blot anført, at Republikken Tyrkiet ikke var forpligtet til at meddele Kommissionen de oprindelige underskrifter og stempler fra toldmyndighederne i Mersin som følge af den omstændighed, at gennemførelsesforordningens artikel 93, således som Kommissionen har påpeget tidligere (jf. præmis 143 ovenfor), ikke finder anvendelse i det foreliggende tilfælde.

Rettens bemærkninger

- ²⁴⁸ Det bemærkes, at sagsøgeren beskylder Kommissionen for at have tilsidesat sine forpligtelser i henhold til den gældende lovgivning, ved ikke at have sendt de italienske toldmyndigheder aftryk af de stempler og underskrifter, der anvendes af de tyrkiske toldmyndigheder. Kommissionen havde herved lettet anvendelsen af forfalskede certifikater. Spørgsmålet er derfor, om Kommissionen var forpligtet til at skaffe de pågældende aftryk og til efterfølgende at sende dem til medlemsstaternes toldmyndigheder.

- ²⁴⁹ Det skal herved bemærkes, at i modsætning til hvad sagsøgeren har gjort gældende, finder gennemførelsesforordningens artikel 93 ikke anvendelse i det foreliggende tilfælde. Denne artikel foreskriver således hverken, at de tyrkiske myndigheder skal meddele aftryk af stempler og underskrifter, som anvendes af deres toldsteder, eller at Kommissionen skal sende disse til medlemsstaterne. Denne konstatering følger af den plads, som artikel 93 har i opbygningen af gennemførelsesforordningen, dvs. under underafdeling 3, der har overskriften »Metoder for administrativt samarbejde« i afdeling 1, der har overskriften »Den generelle præferenceordning« i kapitlet om varers præferenceoprindelse. Dette er en del af gennemførelsesforord-

ningens afsnit IV om varers oprindelse. Således som det følger af gennemførelsesforordningens artikel 67, sammenholdt med artikel 93, foreskriver sidstnævnte bestemmelse samarbejdsmetoder, der finder anvendelse på udviklingslande, som Fællesskabet indrømmer toldpræferencer. Det må derfor fastslås, at gennemførelsesforordningens artikel 93 ikke vedrører varer med oprindelse i Tyrkiet.

250 Det bemærkes desuden, at det ud fra en gennemlæsning af toldkodeksens artikel 20, stk. 3, litra d), sammenholdt med artikel 27, litra a), må fastslås, at inden for rammerne af aftaler om toldpræferencer, der er indgået mellem Fællesskabet og tredjelande, fastsættes oprindelsesreglerne i disse aftaler. Det må i det foreliggende tilfælde fastslås, at associeringsaftalen fastsætter en sådan ordning. Det bemærkes, at hverken den pågældende aftale eller associeringsrådets afgørelser til gennemførelse af aftalens bestemmelser foreskriver nogen forpligtelse til at meddele aftryk af stempler og underskrifter mellem de kontraherende parter.

251 Hvad angår toldunionens endelige fase, dvs. perioden efter den 31. december 1995, foreskriver afgørelse nr. 1/95 i artikel 29, at den gensidige bistand mellem de kontraherende parters administrative myndigheder reguleres på grundlag af bestemmelserne i afgørelsens bilag 7, som for Fællesskabets vedkommende omfatter de områder, der falder ind under Fællesskabets kompetence. Bestemmelserne i dette bilag 7, der udtømmende regulerer metoderne for administrativt samarbejde, indeholder ingen henvisning til en eventuel pligt til at meddele aftryk af stempler og underskrifter. Endvidere bemærkes, at afgørelse nr. 1/96 fra Toldsamarbejdsudvalget EF-Republikken Tyrkiet, der fastsætter gennemførelsesbestemmelserne til afgørelse nr. 1/95, heller ikke indeholder en sådan forpligtelse.

252 Dette resultat svækkes ikke af sagsøgerens argument om, at artikel 4 i afgørelse nr. 1/96 henviser til toldkodeksens artikel 93. Denne artikel 4 fastslår blot, at Fællesskabets og Tyrkiets toldbestemmelser finder anvendelse inden for deres

respektive områder, for varehandelen mellem toldunionens to dele på de i afgørelse nr. 1/96 fastsatte betingelser. Kapitel 2 i denne afgørelse, der har overskriften »Bestemmelser vedrørende administrativt samarbejde om varebevægelser«, fastsætter de grund- og formsbetingelser, som varecertifikater skal opfylde inden for rammerne af handelen mellem Fællesskabet og Republikken Tyrkiet, uden dog at pålægge en pligt til at meddele stempler og underskrifter. Endvidere bestemmes det i artikel 15 i afgørelse nr. 1/96, at kontrollen af certifikaternes ægthed og rigtighed foretages inden for rammerne af den gensidige bistand, der er fastsat i artikel 29 i og i bilag 7 til afgørelse nr. 1/95.

253 Endelig bemærkes, at den eneste situation, hvor en sådan forpligtelse til at meddele de pågældende aftryk udtrykkeligt er fastsat, vedrører den forenklede fremgangsmåde for udstedelse af certifikater [jf. artikel 12, stk. 5, litra b), i afgørelse nr. 1/96 og artikel 9a, stk. 5, litra b), i afgørelse nr. 5/72, som ændret ved afgørelse nr. 2/94]. I henhold til de relevante bestemmelser skal certifikater, der udstedes i henhold til den forenklede fremgangsmåde, specifikt have påtegning herom (jf. artikel 9a, stk. 6, i afgørelse nr. 5/72, som ændret ved afgørelse nr. 2/94). De omtvistede certifikater indeholder imidlertid ingen angivelse af denne forenklede fremgangsmåde.

254 Hvad angår varer, der blev importeret i toldunionens overgangsperiode, dvs. indtil den 31. december 1995, bemærkes, at hverken afgørelse nr. 5/72 eller nr. 4/72 udtrykkeligt foreskriver en pligt til at meddele aftryk af stempler og underskrifter.

255 Det må derfor fastslås, at i hele den periode, der dækker de omtvistede indførsler, var Republikken Tyrkiet og Kommissionen ikke underlagt nogen forpligtelse til at meddele aftryk af stempler og underskrifter, der anvendes af deres toldmyndigheder. Kommissionen kunne derfor ikke være forpligtet til at sende de pågældende aftryk til medlemsstaternes toldmyndigheder.

- 256 Denne konstatering afkræftes ikke af sagsøgerens argument om, at forordning nr. 3719/88 finder anvendelse. Herved skal blot bemærkes, at det i artikel 1 i forordning nr. 3719/88 om anvendelsesområdet bestemmes, at forordningen finder anvendelse på de certifikater, som er fastsat i de forordningsbestemmelser, der udtrykkeligt er nævnt i bestemmelsen. Det må imidlertid fastslås, at hverken associeringsaftalen eller gennemførelsesbestemmelserne hertil er nævnt i bestemmelsen. Der er heller ikke nogen af de relevante bestemmelser om gennemførelse af associeringsaftalen, der henviser til denne forordning.
- 257 Da der ikke forelå nogen forpligtelse for Kommissionen til at sende aftryk af stempler og underskrifter til medlemsstaterne, må det fastslås, at det foreliggende klagepunkt er ubegrundet.
- 258 Under alle omstændigheder er det foreliggende klagepunkt også uden relevans, da Republikken Tyrkiet, således som Kommissionen har anført under retsmødet, frivilligt har sendt aftryk af de stempler, der er anvendt for A.TR.1-certifikaterne.
- 259 Det foreliggende klagepunkt må derfor forkastes.

c) Om tilsidesættelse af pligten til at advare importørerne i tide

Parternes argumenter

- 260 Sagsøgeren har kritiseret Kommissionen for at have tilsidesat sin pligt til at advare importørerne i tide, der følger af De Hann-dommen (Domstolens dom af 7.9.1999,

sag C-61/98, De Haan, Sml. I, s. 5003, præmis 36). Denne dom pålagde Kommissionen en pligt til i tide at underrette importørerne, når den er blevet oplyst om uregelmæssigheder vedrørende indførsler af varer fra et tredjeland. Sagsøgeren har i denne forbindelse erkendt, at Retten i dommen i sagen Hyper mod Kommissionen (præmis 126) fastslog, at der i mangel af bestemmelser herom i fællesskabsretten ikke er nogen forpligtelse til at underrette importørerne, når der var tvivl om, hvorvidt de toldmæssige transaktioner, der foretages af importørerne i henhold til en præferenceordning, er lovlige. En sådan pligt opstår ikke desto mindre, når Kommissionen modtager konkrete oplysninger om manglende overholdelse af oprindelsesregler i en udførselsstat, og dette gælder uanset om Kommissionen ikke handler med det samme.

261 I dette tilfælde havde Europa-Parlamentet fra 1994 eller 1995 henledt Kommissionens opmærksomhed på, at der var uregelmæssigheder vedrørende oprindelses-certifikater udstedt i Tyrkiet med hensyn til forskellige produkter, herunder frugtsaftkonserves. Kommissionen havde imidlertid ikke foretaget sig noget i denne forbindelse i årevis, idet den i tilfældet med de tyrkiske fjernsyn først handlede efter 20 år (dommen om tyrkiske fjernsyn, præmis 261 og 262), og det først efter oprettelsen af UCLAF og de første undersøgelser foretaget af dette organ.

262 Sagsøgeren har desuden gjort gældende, at det følger af indholdet af en skrivelse fra UCLAF af 9. december 1998 til Det Europæiske Fællesskabs koordineringskontor i Ankara, at Kommissionen uden tvivl siden 1993 har vidst, at frugtsaftkoncentrat blev eksporteret til Unionen ved hjælp af urigtige oprindescertifikater. Kommissionen burde under alle omstændigheder siden undersøgelsesrapporten fra 1993, der blev fremlagt i forbindelse med de sager, der gav anledning til dommen om tyrkiske fjernsyn, have vidst, at tilsvarende overtrædelser af oprindelsesreglerne blev begået ved eksporten fra Tyrkiet af andre produkter, såsom frugtsaft.

263 Sagsøgeren har endelig gjort gældende, at Kommissionen sideløbende med denne advarsel var forpligtet til at give de nationale myndigheder midler, der gjorde dem i

stand til at kontrollere ægtheden af certifikater udstedt af de tyrkiske myndigheder i lighed med, hvad der for nylig er gjort i tilfældet med import af sukker med oprindelse i Serbien og Montenegro (Meddelelse til importører, EUT 2003 C 177, s. 2).

264 Kommissionen har indledningsvis anført, at den på ingen måde var forpligtet til at underrette importørerne i tide. Kommissionen har i denne forbindelse indledningsvis erindret om de principper, Retten fastlagde på dette område i dommen i sagen Hyper mod Kommissionen (præmis 126-128), hvorefter fællesskabsretten ikke udtrykkeligt pålægger Kommissionen nogen forpligtelse til at underrette importørerne, når den er i tvivl om, hvorvidt de toldmæssige transaktioner, der foretages af importørerne i henhold til en præferenceordning, er lovlige. Som Retten ligeledes fastslog i dommen i sagen Hyper mod Kommissionen, kan Kommissionen i medfør af sin almindelige forpligtelse til at udvise omhu kun være forpligtet til i almindelighed at underrette importørerne i Fællesskabet, når den har begrundet tvivl om rigtigheden af et større antal udførsler i henhold til en præferenceordning.

265 Kommissionen har i det foreliggende tilfælde anført, at den i modsætning til, hvad sagsøgeren har hævdet, ikke havde begrundet tvivl af denne art siden 1993, og at det først var fra 1998 efter indledningen af en undersøgelsesprocedure, at den var i besiddelse af mere konkrete oplysninger om unøjagtige eller forfalskede certifikater. Hvad angår den påståede advarsel fra Europa-Parlamentet har Kommissionen anført, at sagsøgeren ikke i denne forbindelse kan citere en eneste ad hoc-resolution fra Europa-Parlamentet, der er offentliggjort i EF-Tidende. Kommissionen har endvidere anført, at de parlamentariske spørgsmål ikke har til formål at give oplysninger til Kommissionen, men derimod at anmode Kommissionen om oplysninger, og at sagsøgeren for det andet end ikke har hævdet, at Europa-Parlamentet skulle have udtalt sig om en eventuel forfalskning af oprindelsescertifikater vedrørende import af æblesaft hidrørende fra Tyrkiet.

266 Kommissionen har videre bestridt enhver analogi mellem de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag og de faktiske omstændigheder, der lå til grund for De

Haan-dommen. Ifølge Kommissionen havde de kompetente nederlandske toldmyndigheder allerede kendskab til eller i det mindste alvorlig mistanke om, at der forelå svig, endog før de toldtransaktioner, der gav anledning til opkrævninger, havde fundet sted. I det foreliggende tilfælde opstod den første mistanke om, at oprindelsescertifikaterne ikke var ægte eller gyldige, derimod først efter de omtvistede indførsler. Sagsøgerens import var stoppet den 20. november 1997, mens de første indikationer angående uregelmæssigheder først indgik til Kommissionen eller til de italienske toldmyndigheder i løbet af 1998.

267 Kommissionen har i øvrigt anført, at selv hvis det forudsattes, at den i det foreliggende tilfælde havde været forpligtet til i tide at advare importørerne, havde denne manglende advarsel ikke givet anledning til det tab, som sagsøgeren har påberåbt sig, dvs. at der opstod importafgifter, da selskabets import allerede var ophørt på det tidspunkt, hvor Kommissionen havde kunnet begynde at underrette det. Kommissionen har anført, at sagsøgerens argument svarer til at hævde, at Kommissionen generelt burde have mistænkt Republikken Tyrkiet for at tilsidesætte associeringsaftalen, hvilket ikke kan være dens opgave.

268 Kommissionen har endelig afvist analogien med situationen vedrørende import af sukker fra Serbien og Montenegro. Kommissionens advarsel til importørerne i denne sag var udtrykkeligt udsendt på grund af hullerne i det administrative samarbejde med Serbien og Montenegros myndigheder. Dette var ikke tilfældet i forhold til de tyrkiske myndigheder, der derimod fuldt ud havde samarbejdet med Kommissionen.

Rettens bemærkninger

269 Det bemærkes, at sagsøgeren har kritiseret Kommissionen for at have tilsidesat sin forpligtelse til i tide at advare importørerne, selv om den var blevet informeret om, at der var uregelmæssigheder vedrørende eksporten af varer med oprindelse i Tyrkiet.

- 270 Herved bemærkes, at det følger af fast praksis, at fællesskabsretten ikke udtrykkeligt pålægger Kommissionen nogen forpligtelse til at underrette importørerne, når den er i tvivl om, hvorvidt de toldmæssige transaktioner, der foretages af importørerne i henhold til en præferenceordning, er lovlige (De Haan-dommen, præmis 36, og dommen i sagen Hyper mod Kommissionen, præmis 126).
- 271 Det er korrekt, at det i dommen om tyrkiske fjernsyn (præmis 268) er anerkendt, at en sådan forpligtelse i visse særlige tilfælde kan udledes af Kommissionens almindelige forpligtelse til at udvise den fornødne omhu over for de erhvervsdrivende. I de sager, der førte til den nævnte dom, var Kommissionen bekendt med eller havde alvorlig mistanke om, at de tyrkiske myndigheder havde gjort sig skyldig i grove forsømmelser ved anvendelsen af associeringsaftalen (bl.a. idet de ikke havde gennemført bestemmelserne om opkrævning af udligningsafgift), og at disse forsømmelser havde indflydelse på gyldigheden af alle udførsler af fjernsyn til Fællesskabet.
- 272 Det skal imidlertid bemærkes, at det også er præciseret i dommen i sagen Hyper mod Kommissionen, at Kommissionen i medfør af sin forpligtelse til at udvise den fornødne omhu kun kan være forpligtet til i almindelighed at underrette importørerne i Fællesskabet, når den har begrundet tvivl om, hvorvidt et større antal udførsler i henhold til en præferenceordning er retmæssige (dommen i sagen Hyper mod Kommissionen, præmis 128).
- 273 I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren ikke på overbevisende måde kunnet godtgøre, at de tyrkiske myndigheder har gjort sig skyldige i grove forsømmelser, der havde indflydelse på alle udførsler af frugtsaftkoncentrat, og som har bidraget til omløbet af forfalskede certifikater. Som det fremgår af præmis 242, er det ikke muligt at drage nogen analogi med de faktiske omstændigheder, der gav anledning til dommen om tyrkiske fjernsyn.

- 274 Det bemærkes i øvrigt, at Kommissionen på tidspunktet for de omtvistede indførsler ikke kunne have haft begrundet tvivl for så vidt angår importen af frugtsaftkoncentrat hidrørende fra Tyrkiet. Det fremgår af korrespondancen mellem Kommissionen, de italienske myndigheder og de tyrkiske myndigheder, at det først var fra slutningen af 1998, efter at de italienske toldmyndigheder opdagede det første forfalskede certifikat, og undersøgelsesproceduren blev indledt, at Kommissionen kunne blive klar over, at der forelå forfalskede certifikater. Selv hvis det forudsattes, at Kommissionen var forpligtet til at underrette importørerne fra forekomsten af den første tvivl med hensyn til rigtigheden af de omtvistede certifikater, ville Kommissionen, således som den med rette har anført, ikke have kunnet undgå de tab, som sagsøgeren led, da de sidste af de omtvistede indførsler fandt sted den 20. november 1997.
- 275 Hvad angår sagsøgerens argument om, at Kommissionen uden tvivl siden 1993 eller 1994 har vidst, at frugtsaftkoncentrat blev eksporteret fra Tyrkiet ved hjælp af urigtige oprindelsescertifikater, bemærkes, at sagsøgeren ikke har fremlagt noget bevis, hvorfor argumentet må forkastes.
- 276 Det samme gælder argumentet angående Europa-Parlamentets hævdede advarsel, hvorefter Kommissionen skulle være pålagt at undersøge uregelmæssighederne vedrørende varecertifikater udstedt af Republikken Tyrkiet, som vedrørte et stort antal produkter. Da der ikke er fremlagt beviser, må dette argument forkastes.
- 277 Sagsøgerens påstand om, at Kommissionen siden UCLAF's undersøgelsesrapport i de sager, der gav anledning til dommen om tyrkiske fjernsyn, burde have vidst, at tilsvarende overtrædelser af oprindelsesreglerne blev begået ved eksporten af andre produkter, såsom de i denne sag omhandlede, må ligeledes forkastes. For det første har sagsøgeren ikke støttet denne påstand på noget bevis, og for det andet vedrørte de faktiske omstændigheder, som UCLAF undersøgte under denne undersøgelse,

ikke certifikater, der var forfalsket af tredjemand, men certifikater, der uretmæssigt var udstedt af de tyrkiske myndigheder.

278 Hvad angår sagsøgerens påstand om, at det følger af indholdet af en skrivelse af 9. december 1998 rettet til Det Europæiske Fællesskabs koordineringskontor i Ankara, at Kommissionen siden 1993 vidste, at frugtsaftkoncentrat blev eksporteret ved hjælp af urigtige certifikater, bemærkes endvidere, at denne skrivelse, som Kommissionen har fremlagt efter en skriftlig anmodning fra Retten, ikke indeholder en sådan oplysning. I denne skrivelse anmoder Kommissionen om en kontrol af alle udførsler af frugtsaftkoncentrat for perioden 1993-1998, uden dog at udtale sig om spørgsmålet om, hvornår den har fået kendskab til eksistensen af uregelmæssigheder.

279 Endelig bemærkes, at analogien med Kommissionens advarsel til importørerne i forbindelse med import af sukker hidrørende fra Serbien og Montenegro er uden relevans. Denne advarsel var for det første baseret på begrundet tvivl om udbredt svig og for det andet i hullet i det administrative samarbejde med de kompetente myndigheder. I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren ikke kunnet påvise tilsvarende omstændigheder.

280 Det følger af det ovenfor anførte, at Kommissionen ikke har tilsidesat sine forpligtelser ved ikke at have advaret sagsøgeren før de omtvistede indførsler om tvivl, som Kommissionen kunne have om rigtigheden af de omtvistede certifikater.

281 Heraf følger, at det foreliggende klagepunkt er ubegrundet og derfor må forkastes.

d) Om en urigtig vurdering af de faktiske omstændigheder under undersøgelser foretaget i Tyrkiet

Parternes argumenter

282 Sagsøgeren har anført, at det fremgår af svarskriftet, at Kommissionen enten ikke har undersøgt de faktiske omstændigheder ordentligt under den undersøgelse, der blev foretaget i december 1998, eller ikke har kunnet foretage en korrekt undersøgelse på grund af de tyrkiske myndigheders manglende samarbejde eller har nægtet at oplyse resultatet af en sådan undersøgelse. Ifølge sagsøgeren giver de relevante bestemmelser vedrørende gensidig bistand, særligt artikel 3, 6, 7 og 8 i bilag 7 til afgørelse nr. 1/95, Kommissionen en tilstrækkelig hjemmel til at foretage en undersøgelse, der vil gøre den i stand til at fastlægge de faktiske omstændigheder korrekt. Kommissionen har således kunnet fastslå, om de omtvistede certifikater var blevet udfærdiget af de tyrkiske myndigheder, var registreret i toldstedet i Mersin og var påført dettes stempel, samt om der var gennemført en strafferetlig undersøgelse mod eventuelle falsknere. Ved at undlade at foretage en sådan undersøgelse har Kommissionen gjort sig skyldig i en grov forsømmelse.

283 Kommissionen har gjort gældende, at den i modsætning til, hvad sagsøgeren har hævdet, har undersøgt og vurderet samtlige de faktiske omstændigheder korrekt. Sagsøgeren har generelt overset, at Republikken Tyrkiet ikke er medlem af Unionen, og at Kommissionen derfor ikke i Tyrkiet har andre beføjelser end dem, som Kommissionen udtrykkeligt er blevet indrømmet af dette land.

Retten bemærkninger

284 Hvad angår Kommissionens påståede forsømmelser som følge af den omstændighed, at UCLAF ikke har foretaget en korrekt undersøgelse i Tyrkiet, skal blot bemærkes, at sagsøgeren ikke er i stand til at støtte sin argumentation på beviser. Det bemærkes i øvrigt, at der ikke er nogen af de bestemmelser, der finder

anvendelse i denne sag, som forpligter UCLAF til anvende de undersøgelsesmetoder, som sagsøgeren har forfægtet. Selv hvis det måtte indrømmes, at UCLAF ikke har foretaget en udtømmende undersøgelse under tjenesterejser i Tyrkiet, må det endelig fastslås, at sagsøgeren ikke har kunnet godtgøre nødvendigheden af denne ved at fremlægge beviser, der kan stille spørgsmålstegn ved gyldigheden af den kontrol af de omtvistede certifikaters rigtighed, der er foretaget af de tyrkiske myndigheder.

285 Sagsøgerens klagepunkter vedrørende de påståede forsømmelser, der kan tilskrives Kommissionen, er derfor ubegrundede og skal følgelig forkastes.

4. Om sagsøgeren ikke har gjort sig skyldig i åbenlys forsømmelse og vurderingen af de erhvervsmæssige risici

a) Parternes argumenter

286 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren ikke har gjort sig skyldig i åbenlys forsømmelse, har sagsøgeren for det første anført, at Kommissionen i den anfægtede beslutning (betragtning 53-56) med rette har konkluderet, at selskabet for så vidt angår de A.TR.1-certifikater, der er fundet urigtige, var i god tro og havde udvist den nødvendige omhu. Disse samme konstateringer gør sig gældende med hensyn til de omtvistede certifikater, for så vidt som der ikke var nogen tydelig forskel mellem disse og de certifikater, der er fundet urigtige. Endvidere har Kommissionen i den anfægtede beslutning med rette på ingen måde bebrejdet sagsøgeren ikke at have handlet fornuftigt og omhyggeligt også med hensyn til de omtvistede certifikater.

287 Sagsøgeren benægter desuden, at selskabet har gjort sig skyldigt i åbenlys mangel på omhu ved ikke at have sikret sig, at de omtvistede certifikater, der blev anvendt i

handelsforhold, var ægte og gyldige. Sagsøgeren har herved understreget, at selskabet ikke havde oplysninger, der fik det til at frygte eventuelle forfalskninger af certifikater, eller gav det anledning til at formode, at de tyrkiske myndigheder udstedte A.TR.1-certifikater for varer, der ikke havde oprindelse i Tyrkiet. Sagsøgeren var først kommet til den konklusion, at de tyrkiske myndigheder groft og vedvarende havde tilsidesat reglerne om oprindescertifikater efter forhandlinger ført af selskabets ansvarshavende i Tyrkiet efter den korrespondance, der er udvekslet af Kommissionen og de italienske myndigheder med de tyrkiske myndigheder og efter den delvise aktindsigt i sagen.

288 Sagsøgeren har desuden anført, at de importtransaktioner, der er foretaget med det tyrkiske selskab Akman, var normale handelstransaktioner. Det følger af fast retspraksis, at når indførsler er gennemført i overensstemmelse med almindelig handelsbrug, påhviler det Kommissionen at bevise, at importørerne har gjort sig skyldig i åbenlys forsømmelse (dommen i sagen Eyckeler & Malt mod Kommissionen, præmis 159, og dommen om tyrkiske fjernsyn, præmis 297).

289 Sagsøgeren har endelig i replikken anfægtet Kommissionens argument om, at spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren eventuelt ikke har gjort sig skyldig i åbenbar forsømmelse, i tilfælde af, at Retten måtte fastslå, at der forelå en særlig situation med hensyn til sagsøgeren, skal gøres til genstand for en fornyet vurdering fra Kommissionens side. Ifølge sagsøgeren er dette argument, for så vidt som Kommissionen ikke i svarskriftet har taget stilling til de subjektive betingelser for anvendelse af toldkodeksens artikel 239, herefter forbudt for Kommissionen ikke blot inden for rammerne af den foreliggende sag, men også i tilfælde af, at der gives medhold i den foreliggende sag. Sagsøgeren finder desuden, at for det tilfælde at Kommissionen i sin duplik måtte påstå, at der foreligger en åbenbar forsømmelse, skal en sådan fremstilling af de faktiske omstændigheder enten forkastes på grund af præklusion, eller sagsøgeren skal gives lejlighed til at indgive supplerende bemærkninger. Enhver anden løsning ville give Kommissionen en urimelig fordel.

290 Sagsøgeren har for det andet med hensyn til vurderingen af risikoen understreget, at det følger af de omstændigheder, der er gjort rede for, at såvel Kommissionen som de

tyrkiske myndigheder groft har tilsidesat deres forpligtelser, hvorved de har bidraget til, at de certifikater, der påstås at være falske, men som i virkeligheden er urigtige, er blevet påtegnet og udstedt. Disse tilsidesættelser har skabt en situation, der ikke længere er omfattet af den normale risiko, som enhver importør skal bære, men derimod begrundes, at der foreligger en særlig situation som omhandlet i toldkodeksens artikel 239 med hensyn til sagsøgeren.

291 Kommissionen skal desuden, når den udøver sine beføjelser i henhold til toldkodeksens artikel 239, ikke blot tage hensyn til Fællesskabets interesse i at sikre, at toldbestemmelserne overholdes, men tillige til den interesse, som importøren, der er i god tro, har i ikke at lide tab, der går ud over de normale erhvervsrisici (dommen i sagen Eyckeler & Malt mod Kommissionen, præmis 133, og dommen i sagen Hyper mod Kommissionen, præmis 95).

292 Kommissionen har indledningsvis gjort gældende, at den del af den anfægtede beslutning, der vedrører de omtvistede certifikater, som er anset for forfalskede, på ingen måde henviser til spørgsmålet om sagsøgerens omhu eller forsømmelse. Ifølge Kommissionen er dette spørgsmål uden interesse, da det er blevet fastslået, at der ikke foreligger en særlig situation som omhandlet i toldkodeksens artikel 239, sammenholdt med gennemførelsesforordningens artikel 905. Kommissionen har imidlertid understreget, at hvis Retten i den foreliggende sag skulle konkludere, at der foreligger en særlig situation, skal Kommissionen foretage en vurdering af de andre faktiske betingelser vedrørende anvendelsen af toldkodeksens artikel 239, idet den del af den anfægtede beslutning (betragtning 52 ff.), der vedrører sagsøgerens omhu og gode tro i forhold til de certifikater, der er anset for urigtige, ikke nødvendigvis kan overføres.

293 Kommissionen har videre gjort gældende, at sagsøgerens argumenter om de tyrkiske myndigheders grove tilsidesættelser, hvis de var rigtige, påviser en tilsidesættelse af den omhuforpligtelse, der påhviler sagsøgeren, eller at denne har gjort sig skyldig i en åbenbar forsømmelse, hvilket ville udelukke enhver tilbagebetaling i henhold til toldkodeksens artikel 239. Hvis sagsøgeren mistænkte de tyrkiske myndigheder for

grove tilsidesættelser af reglerne om oprindelsescertifikater, skulle selskabet have sikret sig, at de certifikater, det anvendte i sine forretningsforhold, var ægte. Det var først fra april 1999, dvs. næsten to år efter afslutningen af de omtvistede indførsler, at sagsøgeren indhentede oplysninger om, hvorledes Republikken Tyrkiet anvendte præferenceordningen.

294 Kommissionen har endelig med hensyn til undersøgelsen af risiciene anført, at det følger af det, den har fremført, at sagsøgeren har fremlagt forfalskede oprindelsescertifikater, som de tyrkiske myndigheder ikke har deltaget i fremstillingen af. I overensstemmelse med gennemførelsesforordningens artikel 904, litra c), udgør denne situation ikke en særlig situation som omhandlet i toldkodeksens artikel 239, men konkretiseringen af en normal erhvervsrisiko, som sagsøgeren burde have forsikret sig imod. Kommissionen finder derfor, at der ikke heraf følger en utålelig forskelsbehandling af sagsøgeren i forhold til andre importører.

b) Rettens bemærkninger

295 Det bemærkes, at Kommissionen har afvist anmodningen om fritagelse for importafgifter med den begrundelse, at »de omstændigheder, [der er] påberåbt, ikke [efter dens opfattelse] kunne skabe en særlig situation som omhandlet i artikel 239 i [...] forordning nr. 2913/92 for den del af anmodningen, der vedrører de falske certifikater« (betragtning 39 til den anfægtede beslutning). Som Kommissionen med rette har anført i sine skriftlige indlæg, har den ikke taget stilling til spørgsmålet om sagsøgerens omhu eller forsømmelse i den del af den anfægtede beslutning, der vedrører de forfalskede certifikater (betragtning 18-41), da den fastslog, at der ikke forelå en særlig situation.

296 Det følger heraf, at det led af det andet anbringende, hvorved det gøres gældende, at sagsøgeren ikke har gjort sig skyldig i åbenbar forsømmelse, er irrelevant og derfor bør forkastes (jf. i denne retning dommen i sagen Bonn Fleisch Ex- und Import mod Kommissionen, præmis 69).

297 Det andet anbringende bør derfor forkastes i sin helhed.

C — Om det tredje anbringende om tilsidesættelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b)

1. Parternes argumenter

298 Sagsøgeren har indledningsvis anført, at Kommissionen i den anfægtede beslutning (betragtning 18 ff.) hovedsageligt undersøger spørgsmålet om, hvorvidt toldkodeksens artikel 220, stk. 1, litra b), kan finde anvendelse, idet den konkluderer, at de tyrkiske myndigheder ikke har gjort sig skyldige i en forsømmelse, og at toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), derfor ikke finder anvendelse. Ifølge sagsøgeren er Kommissionens konstateringer urigtige, fordi de tyrkiske toldmyndigheder havde sagkyndig viden om, at de 32 omtvistede certifikater, der var påtegnet og registreret ved deres foranstaltning, var urigtige.

299 Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at selskabets forhandlinger samt UCLAF's undersøgelser i Tyrkiet vidner om den omstændighed, at selv hvis det viser sig, at de omtvistede certifikater ikke bevidst er påtegnet af det tyrkiske myndigheder, vidste disse eller burde i det mindste have vidst, at certifikaterne eksisterede. Da sagsøgeren finder, at der ikke er den mindste tvivl om selskabets gode tro, er det af den opfattelse, at det heraf følger, at de importafgifter, der er efteropkrævet, skal godtgøres selskabet.

- 300 Kommissionen har indledningsvis anført, at det fremgår af den anfægtede beslutning, at hvad angår de certifikater, der er anset for forfalskede, er betingelserne for anvendelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), ikke opfyldt i det foreliggende tilfælde, for så vidt som det ikke er bevist, at de tyrkiske myndigheder har begået nogen fejl, idet de omtvistede certifikater hverken er udstedt eller underskrevet af disse, men derimod forfalskede af tredjemand (betragtning 18-28 til den anfægtede beslutning).
- 301 Kommissionen har endvidere gjort gældende, at det følger af fast retspraksis, at den omstændighed, at de italienske toldmyndigheder i starten accepterede de forfalskede oprindelsescertifikater, ikke i sig selv udgør en fejl som omhandlet i toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b).
- 302 Kommissionen har anført, at for så vidt som sagsøgeren blot har fremført påstande, der allerede er forkastet i forbindelse med anbringendet vedrørende anvendeligheden af toldkodeksens artikel 239, vil den tillade sig at henvise til disse tidligere betragtninger. Kommissionen har konkluderet, at betingelserne for anvendelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), ikke er opfyldt i det foreliggende tilfælde, hvorfor de omtvistede importafgifter kunne bogføres efterfølgende. Søgsmålet er derfor også i denne henseende ubegrundet.

2. *Retten's bemærkninger*

- 303 I henhold til toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), skal tre kumulative betingelser være opfyldt, for at de kompetente myndigheder kan undlade at foretage efterfølgende bogføring af importafgifter. For det første må afgiften ikke have været opkrævet som følge af en fejl, som de kompetente myndigheder selv har begået. Dernæst skal toldmyndighedernes fejl være af en sådan karakter, at en debitor i god tro ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget den. Endelig skal debitor i forbindelse med toldangivelsen have overholdt samtlige bestemmelser i de gældende forskrifter (jf. analogt Domstolens dom af 12.7.1989, sag 161/88, Binder, Sml. s. 2415,

præmis 15 og 16, af 27.6.1991, sag C-348/89, Mecanarte, Sml. I, s. 3277, præmis 12, og af 4.5.1993, sag C-292/91, Weis, Sml. I, s. 2219, præmis 14, dommen i sagen Faroe Seafood m.fl., præmis 83, Domstolens kendelse af 9.12.1999, sag C-299/98 P, CPL Imperial 2 og Unifrigo mod Kommissionen, Sml. I, s. 8683, præmis 22, og af 11.10.2001, sag C-30/00, William Hinton & Sons, Sml. I, s. 7511, præmis 68, 69, 71 og 72, samt Rettens dom af 5.6.1996, sag T-75/95, Günzler Aluminium mod Kommissionen, Sml. II, s. 497, præmis 42).

304 Det bemærkes også, at efter fast retspraksis har toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), til formål at beskytte afgiftsskyldnerens berettigede forventning med hensyn til, at samtlige forhold, som ligger til grund for afgørelsen om at foretage eller undlade efteroprævning af told, er korrekte. Imidlertid nyder afgiftsskyldners berettigede forventning kun beskyttelse i henhold til denne bestemmelse, såfremt det er de kompetente myndigheder selv, der har skabt det grundlag, hvorpå afgiftsskyldners forventning hvilede. Således er det kun fejl, som kan tilskrives de kompetente myndigheders aktive adfærd, og som afgiftsskyldner ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget, som giver ret til, at der undlades efteroprævning af told (Mecanarte-dommen, præmis 19 og 23).

305 I det foreliggende tilfælde må det fastslås, at Kommissionen i den omtvistede del af den anfægtede beslutning har konkluderet, at betingelserne for anvendelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), ikke var opfyldt, fordi det ikke er påviseligt, at de kompetente myndigheder har begået en aktiv fejl (betragtning 25-27).

306 Det følger af det ovenstående, at sagsøgeren ikke har været i stand til at bevise, at de kompetente myndigheders aktive adfærd har bidraget til udfærdigelsen eller accepten af de omtvistede certifikater, der har vist sig at være falske.

307 Dette anbringende må derfor forkastes som ubegrundet.

308 Af det anførte følger, at Kommissionen bør frifindes i det hele.

Krævede foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse og bevisoptagelse

309 Sagsøgeren har anmodet Retten om at anordne forskellige foranstaltninger med henblik på bevisoptagelsen i henhold til procesreglementets artikel 64, stk. 4, og artikel 65.

A — Om fremlæggelse af dokumenter, der er indeholdt i den administrative sag

1. Parternes argumenter

310 Sagsøgeren har anmodet Retten om at pålægge Kommissionen at fremlægge samtlige de dokumenter, som selskabet ikke mener at have haft adgang til i forbindelse med aktindsigten i den administrative sag (jf. præmis 72 ff. ovenfor).

311 For at bevise de tyrkiske myndigheders manglende samarbejde, deres forsømmelser ved anvendelsen af associeringsaftalen og den utilstrækkelige karakter af de undersøgelser, som Kommissionen har foretaget, har sagsøgeren bl.a. anmodet om at få UCLAF's undersøgelsesrapporter fremlagt. Sagsøgeren ønsker særligt at få fremlagt UCLAF's rapport af 23. december 1998 eller af en anden dato, om arten, indholdet og resultatet af de undersøgelser, der er foretaget i Tyrkiet, særligt ved toldstedet i Mersin.

- 312 Kommissionen har i det væsentlige anført, at sagsøgeren har haft adgang til alle relevante dokumenter, og at disse anmodninger derfor er uden relevans.

2. Rettens bemærkninger

- 313 Det følger for det første af præmis 99 ovenfor, at sagsøgeren har haft adgang til UCLAF's undersøgelsesrapporter af 9. og 23. december 1998, før den anfægtede beslutning blev truffet. Desuden bemærkes, at disse rapporter er blevet fremlagt af Kommissionen i forbindelse med et skriftligt spørgsmål stillet af Retten. Under disse omstændigheder er den foreliggende anmodning uden relevans og må derfor afvises.

B — Om de øvrige foranstaltninger med henblik på bevisoptagelse

1. Parternes argumenter

- 314 Sagsøgeren har — med henblik på at godtgøre forpligtelsen til at meddele aftryk af stempler og underskrifter, der anvendes af de tyrkiske toldmyndigheder, særligt aftryk og underskrifter fra toldstedet i Mersin, og den omstændighed, at disse aftryk faktisk officielt er blevet sendt til Kommissionen af de tyrkiske myndigheder og efterfølgende meddelt til medlemsstaternes myndigheder — for det første anmodet Retten om at pålægge Kommissionen og de italienske toldmyndigheder at fremlægge aftrykkene såvel som dokumenter, der attesterer, at kopier af stempler og underskrifter er sendt til de kompetente myndigheder i medlemsstaterne.

- 315 Sagsøgeren har for det andet med henblik på at bevise, at de 32 omtvistede A.TR.1-certifikater ikke er falske, anmodet Retten om at pålægge en sagkyndig, såsom det tyske toldpoliti i Köln, at kontrollere ægtheden af originalerne ved hjælp af en sammenligning med de oprindelige aftryk af de relevante stempler og underskrifter.
- 316 Med dette formål har sagsøgeren også anmodet Retten om enten at pålægge Kommissionen eller direkte at anmode toldmyndighederne i Ravenna om at tilsende den udpegede sagkyndig de originale 103 A.TR.1-certifikater, der er nævnt i de italienske myndigheders skrivelse, som er vedlagt som bilag til stævningen. Sagsøgerens rettergangsbefuldmægtiget bør også have adgang til disse certifikater.
- 317 Retten skulle også eventuelt via Kommissionen anmode den tyrkiske regering om at sende originale kopier af de omtvistede certifikater, der er i disses besiddelse, for at sammenligne disse med originalerne inden for rammerne af den aftalte ordning om administrativ bistand.
- 318 Sagsøgeren har for det tredje — for at bevise, at de omtvistede certifikater er ægte dokumenter og er blevet registreret af toldstedet i Mersin — anmodet Retten om at opfordre de centrale tyrkiske toldmyndigheder til at udpege en tjenestemand, der til retsmødet kunne medbringe modeller af de stempler og underskrifter, der er anvendt af toldstedet i Mersin i den omtvistede periode, samt registrene og afgive oplysninger om uægtheden og urigtigheden af de omtvistede certifikater.
- 319 Sagsøgeren har herved påberåbt sig den gensidige bistand, der er aftalt mellem de kontraherende parter i associeringsaftalen. Sagsøgeren har bl.a. understreget, at i medfør af artikel 29 i afgørelse nr. 1/95, sammenholdt med bilag 7 til og artikel 15 i afgørelse nr. 1/96, bistår Fællesskabets og Tyrkiets myndigheder hinanden ved

kontrollen af A.TR.1-certifikaternes ægthed og rigtighed. I artikel 12 i bilag 7 til afgørelse nr. 1/95 bestemmes desuden, at tjenestemænd hos en bistandsansøgt myndighed optræder som eksperter eller vidner i en anden kontraherende parts jurisdiktion, og fremlægger sådanne dokumenter eller bekræftede kopier deraf, som måtte være nødvendige for retssagen eller den administrative procedure.

- 320 Kommissionen finder, at sagsøgerens anmodninger vedrørende fremlæggelse af de omtvistede certifikater og kontrol heraf ved en sagkyndig skal afvises, for så vidt som det kun er de tyrkiske myndigheder, der har kompetence til at fastslå, om certifikaterne er ægte.
- 321 Tilsvarende må anmodningen om at høre en tyrkisk tolder som vidne afvises, da de tyrkiske toldmyndigheder allerede ifølge Kommissionen flere gange har bekræftet deres udtalelser vedrørende de omtvistede certifikater.
- 322 Hvad angår anmodningen om meddelelse af dokumenter fra registeret fra toldstedet i Mersin har Kommissionen gjort gældende, at denne også må forkastes, idet den er irrelevant, da Kommissionen har anført, at det er muligt, at de 32 ægte certifikater har eksisteret, og at de har tjent som modeller for falsknerne for udfærdigelsen af de omtvistede certifikater.

2. Rettens bemærkninger

- 323 Hvad angår de foranstaltninger med hensyn til bevisoptagelse, der er anmodet om, følger det af fast retspraksis, at det tilkommer Retten at afgøre nødvendigheden af at anordne bevisoptagelse med henblik på sagens afgørelse (jf. Rettens dom af 16.5.2001, sag T-68/99, Toditec mod Kommissionen, Sml. II, s. 1443, præmis 40).

324 I det foreliggende tilfælde bemærkes, at de tyrkiske myndigheder, således som Kommissionen har anført, klart har bekræftet, at de omtvistede certifikater er forfalskede. I lyset af sagens akter og i betragtning af de klagepunkter, sagsøgeren har påberåbt sig, fremgår det derfor, at sådanne foranstaltninger, der har til formål at bevise, at det drejer sig om ægte dokumenter, hverken er relevante eller nødvendige for at træffe afgørelse vedrørende den foreliggende tvist. De skal derfor ikke anvendes. Sagsøgerens anmodninger vedrørende fremlæggelse af de omtvistede certifikater og deres kontrol ved en sagkyndig skal derfor afvises.

C — *Om de tilbudte beviser*

1. *Parternes argumenter*

325 Sagsøgeren har tilbudt som bevis for forskellige faktiske omstændigheder, at fremføre vidnet Thomas Nothelfer, der er ansat ved selskabet Steinhauser, og som i den pågældende periode bl.a. var ansvarlig for køb af frugtsaftkoncentrat i Tyrkiet, og som har foretaget flere forhandlinger med de tyrkiske myndigheder under sit ophold i Tyrkiet i første halvdel af april 1999. Selskabet har også tilbudt vidnesbyrd fra professor Gerd Merke, der ledsagede Thomas Nothelfer under dennes rejse til Tyrkiet.

326 For at bevise, at de omtvistede certifikater er ægte dokumenter, har sagsøgeren indledningsvis tilbudt Thomas Nothelfers vidnesbyrd, hvorefter de kompetente toldere i Mersin har erkendt, at de anvendte stempler knap er læselige, og at de centrale tyrkiske toldmyndigheder til trods for deres anmodninger ikke har givet dem nye stempler i mere end et år.

- 327 For at bevise, at de omtvistede certifikater er registreret af toldstedet i Mersin, har sagsøgeren endvidere tilbudt Thomas Nothelfers vidnesbyrd til bevis for, at han har set disse registre. Thomas Nothelfer ville også kunne bevidne, at han under sine forhandlinger med den kompetente tolder i Mersin anmodede om at få stillet en kopi af de sider i registeret, hvorpå numrene på de 32 A.TR.1-certifikater, der påstås at være falske, er opregnet, til rådighed, men at tolderen efter at have accepteret ikke gav ham nogen kopi.
- 328 For at bevise, at de omtvistede certifikater er ægte dokumenter, har sagsøgeren desuden tilbudt Thomas Nothelfers og Gerd Merkes vidnesbyrd, hvorefter Thomas Nothelfer under et møde med de centrale toldmyndigheder i Ankara i april 1999 anførte, at alle A.TR.1-certifikaterne (hvad enten de var urigtige eller falske) efter hans oplysninger var blevet påtegnet og registreret af toldmyndighederne. Repræsentanten for de centrale toldmyndigheder i Ankara svarede ham, at det var bestemt, at der skulle indledes en strafferetlig undersøgelse for at kontrollere dokumenterne.
- 329 For at bevise, at de tyrkiske myndigheder ikke forstod indholdet og væsentligheden af reglerne om præferenceordningen og om varers oprindelse, har sagsøgeren endvidere tilbudt Thomas Nothelfers og Gerd Merkes vidnesbyrd vedrørende deres forhandlinger med hr. Dogran fra den tyrkiske premierministers afdeling for økonomiske anliggender. Dette vidnesbyrd vil også tjene til at bevise, at UCLAF først sent har oplyst de tyrkiske myndigheder om væsentligheden af præferencereglerne og om forpligtelsen til at overholde disse.
- 330 For at bevise, at Kommissionen har tilsidesat sin forpligtelse til at advare importørerne, har sagsøgeren endelig som bevis tilbudt en »information fra Europa-Kommissionen og [en] information fra Europa-Parlamentet«, der vedrørte uregelmæssigheder vedrørende certifikater for forskellige produkters oprindelse i Tyrkiet.

- 331 Kommissionen finder, at tilbuddene om beviser vedrørende registrene ved toldstedet i Mersin er uden relevans. For det første foreskriver de relevante bestemmelser i associeringsaftalen ikke, at der føres sådanne registre. For det andet har Kommissionen gjort gældende, at de tyrkiske toldmyndigheder har kunnet udstede de 32 A.TR.1-certifikater for andre partier end de leverancer, der er tvist om i den foreliggende sag.
- 332 Hvad angår sagsøgerens repræsentanters diskussioner med de tyrkiske myndigheder finder Kommissionen, at disse styrker troværdigheden af de konklusioner, som de tyrkiske myndigheder har fremsendt, og derfor er uden relevans. Kommissionen er desuden af den opfattelse, at Thomas Nothelfers erklæring om, at visse medlemmer af premierministerens stab ikke kender til reglerne angående oprindelse og præferencetoldsatserne, er uden relevans, da det væsentlige er, at toldmyndighederne kender disse regler.

2. Rettens bemærkninger

- 333 Vedrørende de tilbud om beviser, som sagsøgeren har fremsat, bemærkes, at de i betragtning af det ovenfor anførte (jf. bl.a. præmis 150 ff., præmis 161 ff., præmis 216 og 276 ovenfor) er uden relevans. De skal derfor ikke efterkommes.

Sagens omkostninger

- 334 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostning, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør det pålægges selskabet at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Femte Afdeling)

- 1) **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.**
- 2) **Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.**

Vilaras

Martins Ribeiro

Jürimäe

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 6. februar 2007.

E. Coulon

Justitssekretær

M. Vilaras

Afdelingsformand

Indhold

Retsforskrifter	II - 294
A — Bestemmelser om præferenceordningen	II - 294
1. Bestemmelser, der var gældende i overgangsperioden	II - 296
2. Bestemmelser, der er gældende i den endelige fase	II - 299
B — Toldbestemmelser	II - 301
1. Bestemmelser om fritagelse for told	II - 301
2. Bestemmelser om oprindelsesregler	II - 304
C — Bestemmelser om visse dokumenters fortrolighed	II - 306
Tvistens baggrund	II - 309
A — De omtvistede indførsler	II - 309
B — Den strafferetlige og administrative procedure ved de italienske og Fælles- skabets myndigheder	II - 312
C — Certifikat D 437214	II - 314
Retsforhandlinger og parternes påstande	II - 315
Retlige bemærkninger	II - 316
A — Om det første anbringende angående en tilsidesættelse af retten til kontradik- tion	II - 317
1. Parternes argumenter	II - 317
2. Rettens bemærkninger	II - 321
B — Om det andet anbringende angående tilsidesættelse af toldkodeksens artikel 239	II - 326
1. Om A.TR.1-varecertifikat D 437214	II - 326
a) Parternes argumenter	II - 326
b) Rettens bemærkninger	II - 331

2. Om forsømmelser, der kan tilskrives de tyrkiske myndigheder	II - 335
a) Om aftryk af stempler og underskrifter	II - 335
Parternes argumenter	II - 335
Rettens bemærkninger	II - 339
— Indledende bemærkninger	II - 339
— Realiteten	II - 339
b) Om de tyrkiske myndigheders registrering af certifikaterne	II - 340
Parternes argumenter	II - 340
Rettens bemærkninger	II - 343
c) Om de tyrkiske toldmyndigheders medvirken	II - 344
Parternes argumenter	II - 344
Rettens bemærkninger	II - 344
d) Om tilsidesættelse af reglerne om administrativ bistand	II - 345
Parternes argumenter	II - 345
Rettens bemærkninger	II - 352
e) Om de supplerende indicier	II - 357
Sagsøgerens argumenter	II - 357
Rettens bemærkninger	II - 360
3. Om forsømmelser, der kan tilskrives Europa-Kommissionen	II - 361
a) Om manglende regelmæssig kontrol af præferenceordningen	II - 362
Parternes argumenter	II - 362
Rettens bemærkninger	II - 366
b) Om manglende meddelelse af aftryk af stempler og underskrifter	II - 369
Parternes argumenter	II - 369
Rettens bemærkninger	II - 370
	II - 397

c)	Om tilsidesættelse af pligten til at advare importørerne i tide	II - 373
	Parternes argumenter	II - 373
	Rettens bemærkninger	II - 376
d)	Om en urigtig vurdering af de faktiske omstændigheder under undersøgelser foretaget i Tyrkiet	II - 380
	Parternes argumenter	II - 380
	Rettens bemærkninger	II - 380
4.	Om sagsøgeren ikke har gjort sig skyldig i åbenlys forsømmelse og vurderingen af de erhvervsmaessige risici	II - 381
	a) Parternes argumenter	II - 381
	b) Rettens bemærkninger	II - 384
C —	Om det tredje anbringende om tilsidesættelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b)	II - 385
	1. Parternes argumenter	II - 385
	2. Rettens bemærkninger	II - 386
	Krævede foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse og bevisoptagelse	II - 388
A —	Om fremlæggelse af dokumenter, der er indeholdt i den administrative sag ...	II - 388
	1. Parternes argumenter	II - 388
	2. Rettens bemærkninger	II - 389
B —	Om de øvrige foranstaltninger med henblik på bevisoptagelse	II - 389
	1. Parternes argumenter	II - 389
	2. Rettens bemærkninger	II - 391
C —	Om de tilbudte beviser	II - 392
	1. Parternes argumenter	II - 392
	2. Rettens bemærkninger	II - 394
	Sagens omkostninger	II - 394